

המחזה **הזהב של אלקה** בגרסתו הראשונה הוצג בשנת 1989 בתיאטרון "הבימה" בבימויה של אופירה הניג.

שמות המשתתפים:

אלקה ואלד - ליא קניג; אורקה - שולי רנד; פסח - עופר זהר; לילי - נאוה זיו; מליה - בשמת אלוני; קונה - רולף ברין

בשנת 1999 הועלה המחזה בתיאטרון "ריאלי" במוסקבה בהפקה מסחרית אשר הוצגה במשך שנים רבות בבימויו של רומן קוזק, ובהשתתפותם של טטיאנה וסילייבה, ולרי גרקלין, דינה קורזון ואלכסנדר פקליסטיוב. בשנת 2002 הוצג המחזה בתיאטרון "שאוריה", ניו דלהי בשפה ההינדית. החל משנת 2003 מוצג המחזה ברציפות ב"תיאטרון לצופה הצעיר" בפרם, רוסיה, בשפה הרוסית.

הזהב של אלקה מחזה בשתי מערכות

זהו המורכב והדרמטי ביותר מכל המחזות שלי. גרסה קודמת שלו הוצגה ב"הבימה", וזאת הגרסה המשודרגת, שהוצגה ומוצגת ברוסיה וטרם הוצגה בארץ.

לא לחינם הייתי זקוק כנראה לכתיבה חוזרת. הקונפליקט המרכזי ברור מאוד – חומרנות גסה, ששורשיה אולי ביצר הישרדות, וכנגדה תשוקה למשהו גבוה יותר, שכאן היא מוצאת את ביטויה באהבה. קונפליקט ידוע ומשומש כזה יכול למשוך מטבעו סטריאוטיפים בשפע, ונראה לי שזה היה המאבק העיקרי שלי תוך כתיבה, להימנע מסטריאוטיפים כאלה. חלק מהמאבק הזה היה גם לשבור את ההעדפה הצפויה, שהמחזה – ויחד איתו הצופה או הקורא – יעדיף בקלות רבה מדי את קוטב האהבה על פני קוטב החומרנות.

אולי משום כך יש גם יסודות הרסניים לרוב בצד "האוהב", ומשום כך גם יצא שדווקא מייצגי החומרנות דוברים גם חוכמה וגם שירה, לא מתוקה ורומנטית ובכל זאת שירה. לא רק זה, גם להם יש חלום, על זהב. גם טירוף יש בהם ועצב גדול – עניינים ש"הולכים" בדרך כלל עם אהבה – רק תקשיבו ללילי עד הסוף ותבינו.

הדמויות:

אלקה ואלד – סוחרת של רהיטים ישנים, זהב וכו'

אורקה – בנה הבכור

פסח – בנה הצעיר

לילי – אשתו של אורקה

מליה – אם צעירה, חד-הורית

קונה

אקורדיוניסטים – אופציה בלבד, להתחיל להכניס ברגע המתאים אקורדיוניסטים להצגה, ועוד אחד, ועוד ועוד, עד שיהפכו בסוף ההצגה לקבוצה גדולה

מקום וזמן:

יפו. עיקר המחזה מתרחש בחנות של אלקה לרהיטים ישנים, וגם בחוץ, ברחוב, פעם בחזית החנות ופעם מתחת לחלונה של מליה. החנות רחבת ידיים, משמשת גם מחסן, וגם מין חדר מגורים, וקשה לדעת אם הטלוויזיה, הפסנתר, המקרר הקטן וכו' הם למכירה או לשימוש פרטי. דלת אחורית מוליכה לדירה של אלקה, הצמודה לחנות. בעומק החנות, בגובה, יש חלון שפונה אל המדרגות, המוליכות בחוץ, בצד, אל הכניסה הראשית לדירה של אלקה. המחזה מתרחש בשנות השבעים המאוחרות.

מערכה ראשונה

תמונה ראשונה

בלילה. החנות סגורה, האור נמוך. אלקה ליד השולחן, עושה חשבונות במחשב יד, נרדמת. אורקה נכנס מאחור, מהדירה, עם תיק נסיעות. אפשר גם שרואים אותו הולך מהרחוב לכיוון הדירה דרך המדרגות, נעלם שם, ומופיע כעבור רגע בחנות. הוא רואה את אלקה, מתקרב אליה בדאגה, כמעט שולח יד אליה. אז היא צוחקת מתוך שינה ותכף צועקת מתוך שינה, והוא כמו נרגע. הוא פונה ממנה אל עומק החנות. פסח נכנס מאחור, אורקה נשאר בצל. פסח רואה את אלקה, מתקרב אליה, מודאג

אלקה: מתעוררת מה יש? אסור כבר להירדם רגע על הכיסא? אני עוד לא מתה, לא כל כך מהר.

פסח: זה סוכר...?

אלקה: משהו אחר, שום דבר. הרופא הזה, הכדורים שהוא נותן לי... לוקחים את הכאב, לוקחים גם את הכוח. רוצה לקום, קשה לה אתה תבוא איתי מחר אל הדודה הזאת, תפגוש את הבחורה הזאת, הקרובה הזאת שלה, אתה שומע?

פסח לא עונה

אלקה: אז מה, תמצא אישה בעצמך? חביתה אתה לא עושה לעצמך.

פסח לא עונה

אלקה: ילדים אתה רוצה, לא? רק רואה ילד, השמש זורחת לך מהפנים. בשביל ילד צריך אישה. כמו בשביל שולחן, כיסא – צריך נגרייה, לא?

פסח לא עונה

אלקה: ופרנסה... איך תתפרנס? אני לא אחיה לנצח. אתה לא טוב בשביל העסק הזה, לקנות, למכור. אתה יותר מדי טוב. מה תעשה?

פסח כמו רוצה לומר משהו

אלקה: תדבר.

פסח: אני אמצא עבודה במקצוע שלי, אני אעבוד בנגרות.

אלקה: כן? תתקן כיסא אחד חודש שלם? מישהו ישלם לך? כולם אתה חושב זה אימא שלך?

פסח כמו רוצה לומר משהו

אלקה: כן? סוף סוף אתה רוצה להגיד משהו אז גם זה אתה שותק?

פסח: רחמימוב.

אלקה: אני לא שמעת.

פסח: רחמימוב מחנות העתיקות.

אלקה: תמשיך, אני שומעת.

פסח: הוא רוצה שאני אעבוד אצלו, ברהיטים העתיקים, הוא אמר לי. הוא יודע שאני עובד לאט. הוא ראה את הכוננית ששיפצתי.

אלקה: קמה, ובתנועות מוגזמות של ריקוד שמחה אני שמחה, אני כל כך שמחה, שמחה, כל כך כל כך!

פסח: תפסיקי.

אלקה: למה? בן שלי מסתדר, מוצא עבודה טובה, כמו האח שלו הגדול באמריקה. טוב מאוד! אז מה, הם יישארו פה במחסן אלטע זאכן? בשביל זה יש אימא שתישאר באלטע זאכן, יש לה מספיק כוח. כואב לה? שתיקח כדורים, בשביל מה היא צריכה ילדים שלה על ידה? אולי בכלל אני אקח כדורים, אני אישן ולא אקום, הכי טוב. אתם לא תדעו בכלל, תהיו באמריקה.

פסח: אני לא נוסע לאמריקה, זה רחמימוב, פה בפיינה.

אלקה: באמת? אני שכחתי. זה נכון, רחמימוב, זה קרוב, זה טוב. בן שלי יעבוד אצל רחמימוב, קונקורנט הכי גדול שלי, זה הכי טוב.

פסח: הוא לא קונקורנט, הוא רהיטים עתיקים, את משהו אחר.

אלקה: אני שמאטעס, זה מה שאתה רוצה להגיד. האח שלך היפה מדבר מהפה שלך. מתי אתה מתחיל לעבוד אצלו? מחר בבוקר? אולי התחלת כבר

אתמול? מה אתה שותק פתאום?!

פסח: את סתם מדברת. זה לא אקטואלי. את יודעת.

אלקה: לא אקטואלי...? תשמעו אותו, תשמעו! התחיל לעבוד בענתיקות, נהיה אינטליגנט.

פסח: אני לא דיברתי על עבודה עכשיו, אני דיברתי על עבודה אחר כך, אחרי...
אלקה: אני מבינה, אחרי שאני אמות. זה משהו אחר, זה כבר טוב מאוד. עכשיו אני אדע, הבן שלי מחכה שאני אמות. כל פעם שאני אשכח את המוות שלי אני אסתכל עליו ואני אזכור. כן, אני אראה את המוות שלי בעיניים שלו.

פסח פונה לצאת

אלקה: חכה!

פסח נעצר

אלקה: הוא סתם מבלבל לך במוח, רחמימוב, רק בשביל להרגיז אותי, אתה לא מבין?

פסח: משחק את המשחק כן.

אלקה: מה כן? תגיד, תדבר.

פסח: הוא סתם מבלבל לי במוח בשביל להרגיז אותך. פונה לצאת

אלקה: מתיישבת בינתיים בוא הנה רגע, תשב.

פסח מתיישב באי-רצון

אלקה: אתה לא צריך לעבוד אצל שום רחמימוב, אתה בעל בית בעצמך, העסק הזה הוא שלך. צריך רק למצוא לך אישה מתאימה. לא כמו האלמנה ההיא, ראית מה יצא ממנה בסוף. הבחורה הזאת, אצל הדודה, היא מתאימה לך, מתאימה לעסק. אני אכניס אותה, אני אלמד אותה. היא תקנה ותמכור, אתה תוכל לעבוד בנגרות שלך לאט וטוב כמו שאתה אוהב. ככה תהיה בטוח, בשקט. גם אני. ויהיה גם הזהב. כשתצטרך באמת. יותר טוב שלא. בן-אדם צריך שיהיה לו משהו בצד, משהו שהוא לא נוגע אף פעם.

פסח פונה לצאת

אלקה: חכה. היום קיבלתי מכתב מאח שלי, הדוד יעקב שלכם. הוא שותף בזהב, אתה יודע. כשהוא יעלה לארץ הוא יקבל את החלק שלו. תזכרו את זה!

פסח: כן. פונה לצאת

אלקה: מה אתה בורח? הזהב שלנו. אתה לא איזה קבצן משום מקום, אתה ממשפחה טובה. תספר גם לילדים שלך. כמו שאני הייתי מספרת לכם. היית נרדם באמצע, עם אור על הפנים. אתה עוד זוכר?

פסח: כן.

אלקה: מה אתה זוכר? תגיד, תספר.

הוא לא מגיב

אלקה: כל כך הרבה פעמים אני סיפרתי לכם, אתה לא יכול פעם אחת?
פסח: יושב, אחרי רגע מספר היה לכם זהב במשפחה לפני המלחמה. הרבה. אז הגרמנים התקרבו. אז כל המשפחה, אתם הלכתם להחביא את הזהב. שכולם ידעו, מי שיישאר. הייתם משפחה טובה. אז הלכתם לבית הקברות, המקום הכי טוב. אבא שלכם רצה להחביא אותו תחת המצבה של הסבא, תחת הראש. אבל אימא שלכם אמרה: זה לא טוב, הם יהפכו את המצבות. היה לה ראש טוב על הכתפיים.

אלקה: זה נכון, אני דומה לה. תמשיך. מתנמנמת, מיד נרדמת

פסח: ממשיך אז אבא שלכם מצא עץ קטן בין המצבות, מין שיח כזה. היו שם כמה כאלה. הוא חפר תחת העץ והכניס את הזהב וכיסה. תסתכלו על העץ הזה, הוא אמר, תזכרו אותו. היה חושך אבל אתם זכרתם, ועוד איך זכרתם. וכשנגמרה המלחמה נשאתם רק את ואח שלך, דוד יעקב שלנו. מוודא שישנה, יוצא

אורקה נכנס מהצל, מתקרב אליה, נתקל במשהו. אלקה מתעוררת מהרעש, לוקחת איזה מקל, מתקרבת אליו

אורקה: עם מקל? חשבת גנב? ואם באמת? יש לך אותו הכוח?

אלקה לא עונה, מניחה את המקל

אורקה: מה זה שמעתי? את לוקחת כדורים חדשים פתאום?

אלקה: מי אמר לך?

אורקה: החתולים. ברדיו אמרו, בחדשות.

אלקה: אתה עמדת בצד, בחושך, שמעת. ככה היית וככה נשאת, בצד, בחושך.

אורקה: פותח את המקרר אותו דבר, גלידה, עזרה ראשונה, אה? עם הוופלים גביע...

אלקה סוגרת את המקרר

אורקה: את לא שואלת כלום, מה אני עושה פה? אני בניו יורק עכשיו, בניו

יורק. את לא שואלת איך, מה פתאום?

אלקה לא עונה, מתיישבת במקומה ליד השולחן

אורקה: אין לך כבר בית, מיטה? מוכרחה לישון במחסן, עם כל השמאטעס? בטח, תמיד יש כיסא כזה עם שלוש רגליים. החלטת להתחיל לשמור כאן? מה כבר יש לגנוב?

אלקה: אתה לא תקבל חתיכה אחת מהזהב.

אורקה: סוף סוף את מדברת. הזהב, בטח, לא תקבל...! ואני הייתי בטוח שתיתני לי את כל הזהב בן רגע, בלי שאני אבקש בכלל. תביני לבד שאני צריך. ותיתני לי, כמו כשאת שופכת גריסים לסיר מרק. ככה, פשוט, כי צריך. אני צריך הפעם באמת, אימא, הרבה.

אלקה: צוחקת איזה יופי, בא מאמריקה לחפש כסף ביפו.

אורקה: מצחיק אותך. צוחקת.

אלקה: בטח צוחקת. אז מה? כמוך? איך יצא ממני דבר כזה? ככה נולדת, לא צועק, לא צוחק, לא בוכה. גם כשדיברת – לדבר דיברת בלי עין הרע – הכול עם פה סגור. הייתי צריכה לפתוח פה שלך באצבעות בשביל לראות כמה שיניים יש לך.

אורקה: כמו סוס.

אלקה: חושב אתה מפחיד את כולם עם הפה הסגור שלך.

אורקה: לפעמים זה גם מושך.

אלקה: תרמה את כולם, לא אותי. עוד מעט בן שלושים וחמש ומבלבל במוח.

אורקה: אני באמת צריך הפעם. זאת ההזדמנות של החיים שלי. המצאה יפה, מהנדס רוסי מישראל, פגשתי אותו שם. הוא לא יחכה לי הרבה זמן.

אלקה: בטח, אחד כמוך...! מוכרח אמריקה, לא יכול לשבת בשקט במקום אחד, עכבר מסומם.

אורקה: זה רווח בטוח. נקנה לך דירה כמו שצריך סוף סוף. מי עוד גר היום בשוק, בתחת של החנות שלו? את המחסן הזה נעשה חנות עתיקות, בשביל פסח.

אלקה: גע, גע! גע, גע! אווזים, לקשקש, זה מה שאתה יודע.

אורקה: מה חלמת קודם? את צחקת מהשינה...

אלקה: מה עוד אתה רוצה ממני? בשביל זה יש לילה, לישון ולצעוק בשקט במיטה, אף אחד לא ישאל כלום.

אורקה: לא שאלתי מה צעקת, שאלתי מה צחקת.

אלקה: תעזוב את החלומות שלי במנוחה.

אורקה: את נרדמת פעם בצהריים על כיסא. נבהלתי, חשבתי שהתעלפת, הסוכרת שלך. ואז צעקת מתוך שינה ואני נרגעתי. את צועקת סימן שהכול בסדר, את סתם ישנה.

אלקה: לך הביתה. יש לך אישה טובה, היא תמיד בבית.

אורקה: ודאי, יש טלוויזיה.

אלקה: בכעס פתאום לא מוצאת חן בעיניך, אה? האהבה שלכם...! מי אמר שאתה צריך לאהוב אותה? היא אישה שלך. את היד שלך אתה אוהב? מאיפה לקחת את כל האהבה הזאת?

אורקה: מה פתאום אהבה? מי דיבר על אוהב או לא אוהב? אני עייף. נשכב על איזו ספה ישנה מה הקפיץ הזה? איפה שיושבים פה איזושהו קפיץ קופץ לך מלמטה.

אלקה: קמה, פונה לצאת בוא כבר, די.

אורקה: חוזר ונשכב באותו מקום נוח לי פה.

תמונה שנייה

למחרת, לפני הצהריים, בחנות. לילי יושבת מול טלוויזיה דולקת. אורקה מנגן שיר על הפסנתר, ופסח עם האקורדיון

אורקה: תוך נגינה זה הפסנתר ההוא, מזייף באותו מקום, בדיוק.

פסח: לא יכול להיות, את ההוא מכרו.

אורקה: אותו זיוף. מפסיק לנגן

פסח: אני לא מנגן בסדר?

אורקה: אתה בסדר גמור. סתם, מספיק לי.

פסח ממשיך לנגן

אורקה: ניגש אל כספת ישנה שמוטלת בצד ממתי הכספת הזאת?

לילי: מזמן, אף אחד לא רוצה, יותר מדי גדולה.

אורקה: אל פסח יכולה להיות טובה בשביל הזהב שלה. פתחת אותה פעם?

פסח ממשיך לנגן, חזק יותר

אורקה: אל תכעס. אני אנגן איתך, פעם אחרת.

אלקה נכנסת מהרחוב, סוחבת סלי מזון כבדים, מתנשמת בקושי, נאחזת במשהו. פסח

ואורקה ממהרים אליה

אלקה: כאילו בשביל להסתיר את חולשתה, אל פסח מנגן באמצע היום...! האח

הגדול שלך, בטח – לוקח ממנו דוגמה. תגמור יותר טוב את הכיסא! כמעט נופלת

אורקה: מה קרה? בואי, שבי. מוביל אותה

פסח: הסוכר שלה.

לילי: אני כבר... היא כבר ליד המקרר, ממלאת גביע בגלידה

אורקה: את עוד הולכת לשוק, לקנות בזול.

לילי נותנת לאלקה את גביע הגלידה. אלקה מלקקת בלהיטות

אורקה: בכוונה. גם הולכת לשוק, גם לא אוכלת. שייפול לך הסוכר, שתתעלפי,

שתוכלי לאכול את הגלידה שלך, בגביע.

הקונה מתקרב בינתיים, עומד מול פתח החנות

לילי: אל אלקה זה הקונה מהבוקר, רצה פריג'ידר, בלבל לך את המוח,

התחרט.

אלקה: אל הקונה, תוך שמלקקת את הגלידה ככה? אתה חוזר?

הקונה: לא, סליחה, טעות. פונה להסתלק

אלקה: קמה אליו, ממשיכה ללקק את הגלידה בטח, תרוץ, תברח, תתחבא!

אורקה: חכי, תגמרי לנוח.

הקונה: כן, כבר, אני הולך. פונה להסתלק

אלקה: אחריו, ממשיכה עם הגלידה כן? תלך? תברח? מאלקה לא בורחים! תשאל

כל יפו, יגידו לך. מאלקה לא עושים צחוק, גומרים עסק ואחר כך מתחרטים!

חלודה...?! פריג'ידר חדש אני מכרתי לך? למה לא ראית קודם? למה אמרת

כן, נתת לי לסחוב אותו, לנקות אותו? אני ילדה קטנה?

הקונה: לא, אני לא... מסתלק, יוצא

אלקה: אחריו, אף על פי שכבר איננו, עם הגלידה אני אראה לך לא! מי שמתחיל

איתי גומר עם מלאך המוות! כפרה של כל חיילים של צה"ל אתה תהיה

אצלי! ועכשיו אל אנשים שמתאספים ברחוב, אל הקהל באולם גם אתם. מה אתם

מסתכלים?! תסתכלו, שיצאו לכם העיניים, כולכם! אל פסח, שהולך אחריה

כמו לעצור אותה כן? מה אתה רוצה גם כן?

פסח: מה את צועקת? הוא כבר איננו, הלך.

אלקה: באמת? איזה חכם!

אורקה: זה הסקנר שלי, היא צועקת עלי. אל אלקה נכון?

אלקה: עוד יותר חכם!

אורקה: צוחק תיזהרי, הגלידה שלך. צועקת כאילו שוחטים אותך ואוכלת גלידה.

אלקה: מלקקת את הגלידה, את האצבעות שניכם ביחד. לא מוצא חן בעיניכם סקנדלים שלי, אה? עושה לכם בושות, אימא שלכם? עם סקנדלים שלי אתם אכלתם אצלי תרנגולות שמנות מתי שכולם פה עוד אכלו אבקה של ביצים. ועם שמאטעס שלי. זה מה שאנחנו חיים, אלטע זאכן מלוכלך, פריג'ידרים כזה, גם ארונות, גם מיטות, גם כיסא שלוש רגליים. קונים היום, מוכרים מחר. מה שנשאר קונים זהב. שום השקעות, שום המצאות יפות של רוסים באמריקה, רק זהב!

לילי: בצד, בשקט אף אחד לא אמר עכשיו כלום נגד הזהב.
אורקה: אימא מתקוטטת עם אתמול. משהו שאמרתי לה. אל אלקה נכון?
אלקה: זהב זה נקי, כן. זהב לא מתבייש באימא שלו. זהב לא צוחק לאימא שלו. זהב לא עוזב פתאום אישה שלו, בורח לאמריקה. ושוב צועקת החוצה, לעבר הקונה המתרחק תרוץ, תברח! אינטליגנט יותר גדולים ממך אני גמרתי לפני ארוחת בוקר! רומני, אוקראיני, גם גרמני. את כולם אני עברתי. אל האנשים ברחוב, אל הקהל גם אתכם אני אעבור! ובלי הפסקה, נותנת לאורקה חתיכת נייר יש פה איזה גברת רוצה למכור, כל הבית, הולכת לבית אבות. תלך אליה, תראה מה העניין.

אורקה: כבר? עוד לא הספקתי לחזור כמו שצריך.
אלקה: לאכול אתה כבר אוכל כמו שצריך. שני בנים יש לי, אחד לוקח לו שנה שלמה לתקן כיסא אחד. שני בשנה אחת מתחיל ללמוד רפואה ומפסיק, מתחיל ללמוד ארכיטקט ומפסיק, מתחיל ללמוד קולנוע ומפסיק. שנה צריך בשביל להפסיק כל כך הרבה דברים?

אורקה: שלוש שנים. זה היה מזמן, שכחת. פונה אל הכספת, מסתובב סביבה
אלקה: כל הכבוד, יודע לספור עד שלוש. מורה על פסח זה לפחות מתחיל לתקן כיסא אז הוא גומר. אחרי שנה, אבל גומר.

מליה מתקרבת בתוך כך ברחוב עם התינוק שלה, נעצרת קרוב לפתח, גוהרת על התינוק, מסלקת מעליו את שמיותיו. פסח מתקרב אליה
מליה: אל פסח חם לו, מזיע. שיהיה חופשי, יותר טוב, לא?
פסח: כן.

לילי: אל אלקה, שמסתכלת לשם זאתי שסיפרתי לך, עם התינוק בלי אבא. כבר פעם שנייה היא מתחילה ככה עם פסח.

מליה: אל פסח אני לא מבינה את עצמי. למה שמתי עליו את כל השמיות בכלל, אה?

פסח: אני לא יודע.

מליה: סתם, כי ככה עושים עם תינוקות, מכסים אותם בשמיכות, לא נכון?

פסח: אולי. כן.

מליה: איך שהכול התבלגן לי כאן. מוציאה את התינוק אתה מוכן להחזיק אותו רגע?

פסח: אני...?

מליה: מה יש? תגנוב אותו? תרביץ לו?

פסח: מצטחק לא.

מליה: יש לך צחוק נחמד. קח. נותנת לו כבד לך?

פסח: לא, בכלל לא.

מליה: הוא חמישה קילו, אתה יודע. חמישה קילו ברזל או תפוחי אדמה יהיה

לך יותר כבד, לא?

פסח: מה...? אני חושב, כן.

מליה: מסדרת את העגלה ככה זה עם תינוקות, לא מרגישים את המשקל שלהם.

כשהוא מחייך אז בכלל, אתה מחזיק אותו ואתה בעצמך כאילו עף. פרצופים

כאלה חמוצים, רק רואים אותו מחייך, מוכרחים לחייך גם. האמת, ישנם

גם הגברים האלה שמסתכלים עליו, אומרים: איזה תינוק, איזה מתוק! אבל

באמת אוכלים אותי בעיניים. בעיקר כשאני מיניקה, בשר וחלב יחד. צוחקת

טוב, לא?

פסח: מה...? לא. כן. אני לא יודע.

מליה: היי, הסמקת.

לילי: אל אלקה בעיקר לא פלא שהיא ככה. זה לא סתם תינוק.

מליה: מה זה נקרא לא סתם תינוק?

לילי: את יודעת, לא? את לא מסתירה, את בעצמך מספרת שאת לא נשואה,

אין לו אבא.

מליה: כבר גמרה לסדר, לוקחת את התינוק מידי פסח, מנשקת אותו, צוחקת שמעת?

אני לא מסתירה אותך...! מה אתה, כינים שאני אסתיר אותך? ואם אין לי

בעל, אתה פחות יפה? רק לשמוע אותך מקשקש פתאום באמצע הלילה –

קול של מלאכים, קול של דבש, אננס. את יודעת מה התינוק הזה עשה

לנפש שלי?

אלקה: לא יכולה להתאפק עוד מספיק, גברת, די! אל פסח יש לך עבודה, בוא.

מליה: רק עכשיו רואה את פנים החנות היי, אתם מוכרים פריג'דרים? אני מחפשת

אחד, דחוף. הפריג'דר שלי נשרף, כל האוכל שלו מתקלקל.

לילי: בתוך החנות, אל אלקה היא תקנה, היא תשלם טוב, אחת כזאת. אני אטפל בה. מכניסה את מליה אל החנות הנה, בבקשה.
מליה: כל אלה? אני צריכה רק פריג'ידר אחד.
לילי: תיקחי את זה, הוא פנטסטי, כמעט לקחתי אותו בשבילנו. בזול, רק חמש מאות.

מליה: אפשר לברוק?

לילי: בטח.

מליה: התינוק בידיה, אל אלקה, מושיטה לה אותו תחזיקי לי אותו רגע, טוב?

אלקה מסתכלת בה, כמו נדהמת

מליה: מה נבהלת? לא החזקת תינוק בחיים?

לילי: היא לא החזיקה תינוק? היא...

אלקה: משתיקה אותה ששש! די! אל מליה אנחנו לא מוכרים פריג'ידרים. תלכי, בבקשה, תלכי תקני במקום אחר, שוק הפשפשים מלא.

מליה: למה? רק לפני רגע רציתם למכור. אני רוצה לקנות פה, אף אחד לא יכול להגיד לי לא. אתם חנות, אתם מוכרחים למכור. בכמה אמרתם קודם?

אלקה: שבע מאות.

מליה: מוציאה את ארנקה, צוחקת אני בעצמי מכרתי אחד כזה בחמישים. מצחיק, לא?

לילי: בחצי שאלה מצחיק?

מליה: כמה שאני צריכה לעבוד בשביל השבע מאות האלה! ואיזה עבודות! התכשיטים שלי – רק הוצאות. אפשר להגיד שאני משלמת להם שהם יסכימו שאני אעשה אותם.

פסח: אל אלקה לילי אמרה לה קודם חמש מאות.

תדהמה, מסתכלים בו. אורקה מתחיל להתעניין בנעשה, תוך כדי בדיקת הכספת

מליה: היי, זה נכון. אל לילי את אמרת.

לילי: אני לא ידעתי. זה פריג'ידר מיוחד. גם שבע מאות זה מחיר מיוחד, בשביל התינוק.

פסח: אל מליה אני ראיתי אצל השכן פריג'ידר בשלוש מאות, במצב טוב.

שוב תדהמה. אלקה צונחת-מתיישבת

מליה: לא מרגישה בתדהמה, פונה אל כולם תודה רבה. זה לא רגיל שחנות אחת שולחת לחנות שנייה.

לילי: אני לא בטוחה שאצל השכן זה אותו טיב.

אלקה: אצל השכן זה יותר טוב.

לילי: כן, אני מבינה.

מליה: משכיבה את התינוק בעגלה, עומדת לצאת, נעצרת, מסתכלת על כולם מי אתם?

שוב תדהמה. אורקה עוזב את הכספת, ניגש אל הפסנתר, מנגן

לילי: מה זה נקרא? אנחנו משפחה. זאת האימא וזה הילדים...

מליה: הילדים...?

לילי: כן. מורה על פסח זה גיסי. מורה על אורקה וזה בעלי...

מליה: מה אתם עושים פה כולכם?

לילי: איזו שאלה? אנחנו מוכרים.

מליה: כולכם?

לילי: כן.

מליה: גם זה שמנגן?

אורקה: גם זה שמנגן.

מליה: אני הולכת הביתה. טועה ונכנסת לעומק החנות

אלקה: לאיפה...?

מליה: רואה את החלון הקטן למעלה מה זה? אלוהים, תראו איזה שמים בחלון

הקטן שם למעלה. בחוץ לא ראיתי אותם בכלל. משונה, לא? כאילו מוכרחים

להיתקע באיזו פינה בחושך בשביל לראות פתאום שיש שמים.

אלקה: אוחות את מליה בזרועה תלכי למקום אחר, טוב? בטיילת, שם מסתכלים

על שמים.

מליה: את לא מסתכלת לשמים פתאום?

אלקה: תגידי, את חולה?

מליה: איך ידעת? האמת שכן, קמתי הבוקר עם חום, אולי גם עכשיו.

אלקה: חולה, תלכי אל אימא שלך. אני יש לי מספיק ילדים אידיוטים שלי.

אני מוכרת פריג'ידרים, תנורים, לא מוכרת שמים, את מבינה? אני עוזבת

שמים לכד במנוחה במקום שלהם. הם מסתדרים טוב גם לכד. מובילה אותה

החוצה

מליה: נעצרת לא יודעת מה יש לי. אני נחנקת. אוחות בצווארה היי, איפה

השרשרת שלי?

לילי: היתה לך שרשרת? זהב?

מליה: כן. לא אוהבת זהב, אבל את זאת דווקא אהבתי. מחפשת רגע, מפסיקה האמת, אני צריכה למיטה.

לילי: בשקט, נדהמת את הולכת, לא מחפשת? שרשרת זהב...

מליה: אל התינוק בעגלה בוא, הביתה. יוצאת עם העגלה

לילי: כבר מחפשת את השרשרת, אל אלקה אני אמצא אותה, אני אתן לך. זה בחנות, השטח שלך. אחת כזאת לא מגיע לה שיחזירו לה, לא מספיק שמאבדת גם לא מוכנה לחפש.

גם פסח מסתכל סביבו, מחפש בלי שירגישו

אלקה: פונה לסגור את דלתות החנות אני לא עובדת היום. אל אורקה, ליד הפסנתר אני שלחתי אותך לראות סחורה אצל הזקנה, מה אתה מנגן לי שם? נוסע וחוזר, נוסע וחוזר. אם אתה כבר נוסע, למה אתה חוזר כל כך מהר?

אורקה: תודה רבה, אימא, שאלה טובה.

הקונה נכנס

אלקה: סגור, לא עובדים היום יותר!

הקונה: את לא מכירה אותי?

אלקה: אני לא מוכרת היום יותר לאף אחד, לא כן מכירה – לא לא מכירה.

אורקה: זה ההוא, עם הפריג'י'דר.

אלקה: אל הקונה מה אתה רוצה? התחרטת, ברכת, לא?

הקונה: קשה לו לומר מה שרוצה לומר הסקנדל שלך. הקללות שלך. בקרפטים תקללי ככה, בסיביר! פה ישראל, מדינה מודרנית.

אלקה: בשביל זה באת?

הקונה: אני אקנה את הפריג'י'דר, אני אקנה אותו.

אלקה: תעשה את זה מהר. אני עייפה.

הקונה: את קיללת אותי, את אמרת: אתה תגמור עם מלאך המוות. את אמרת:

אתה תהיה כפרה של חיילי צה"ל. תיקחי הכול בחזרה, תבטלי!

מסתכלים בו

הקונה: מה את מסתכלת? בנאדם מודרני לא צריך לפחד מקללות. כשחולים,

לא מודרניים. שלוש התקפות היו לי, יש לי מספיק פחד בלי זה.

אלקה: בשקט אני לא מכשפה.

הקונה: אומרים עלייך כל מיני דברים. במצב שלי יותר טוב להיזהר.

אלקה: עזוב אותי במנוחה.

הקונה: אני מבקש, הנה הכסף, תיקחי. תוקע לידה ותגידי בדיוק: אני לוקחת בחזרה, אני מבטלת את כל הקללות שקיללתי אותך.

אלקה: אני לוקחת בחזרה, אני מבטלת את כל הקללות שקיללתי אותך.

הקונה: מושיט לה ידו שלום.

אלקה: מפטירה שלום.

הקונה: לא ככה... לוחץ את ידה שלום צריך בלחיצת יד, באמת. למה את לא

רוצה? לא ביטלת באמת? לא בלב שלם?

אלקה: לוחצת ידו שתהיה בריא.

הקונה מתיישב

אלקה: מה ישבת? עכשיו גם תתפגר לי? לך תביא סבל.

הקונה: מסתכל סביבו רהיטים כאלה היו בבית של אימא שלי. גם הריח. קם אני

אקח אותו פעם אחרת. קצת לא טוב לי, חלש. כאילו זה לא דם בפנים, כאילו

זה תה חלש. יוצא

אלקה: צונחת־מתיישבת על הכיסא המתנדר, קמה בכעס תמכרו כבר פעם את הכיסא

הזה! חושבים כיסא, יושבים, ופתאום זה קופץ. מתיישבת על כיסא אחר הראש

מסתובב לי. איזה בלכול־מוח פתאום, מתחילים עם פריג'ידרים ובסוף הוא

עם קללות שלו, היא עם התינוק שלה ועם שמים.

אורקה: היא שאלה שאלות טובות. מי אתם? מוכרים? כולכם...?

לילי: אתה אמרת שאתה מוכר גם.

אורקה: מול האויב מוכרחים להתאחד, לא?

אלקה: חכם גדול! ולעבר פסח גם אתה! פתאום כולם, גם הילדים שלי, גם

הפריג'ידרים כולם עושים עלי מלחמה פתאום. יש ימים כאלה, רקובים.

עגבנייה רקובה זורקים, יום רקוב נדבק. הכסף של הקונה בידיה מאיפה הכסף

הזה נדבק לי?

אורקה: שכחת, הכסף שלו...

אלקה: תראו מה זה. תקע לי ביד והסתלק. עכשיו אני חייבת לו. אני שונאת

להיות חייבת. ואני שונאת חולים, הם מידבקים. אל אורקה מה אתה

דופק שם? מועדון לילה צוענים אתה פותח לי פה? קמה, עומדת בקושי,

מתנדרת

פסח מוצא באותו רגע את שרשרת הזהב, מסתיר אותה באגרופו, וכשהוא קם הוא רואה

את אלקה מתנדרת. זה מבהיל אותו

אלקה: נאחזת במשהו, ואל פסח זה שום דבר, אני בריאה. מוציאה איזה כדור מהכיס
תביא לי כוס מים, טוב?

הוא לא זז

אלקה: מה אתה עומד? נבהלת לי? התעלפת לי? אני קצת לא מרגישה טוב
ואתה... אל תפחד, אני אמצא לך אישה לפני שאני אמות.

פסח פונה ממנה

אלקה: רואה את אגרופו הקפוץ בוא הנה רגע.

הוא מתקרב

אלקה: תפתח את האגרוף שלך. בן שלי לא עושה לי שום אגרוף.

פסח פותח את אגרופו, בידו השרשרת

אלקה: השרשרת שלה, החבאת ממני.

לילי: איך? מתי הוא מצא?

אלקה: הנקבה הזאת!

אורקה: מה את כל כך כועסת? גם את היית אימא, עם תינוקות, בלי אבא,
צועקת.

אלקה: אימא עם תינוק נותנת תינוק שלה לכל אחד בידיים זה לא אימא בשבילי.
אימא עם תינוק זורקת זהב שלה זה לא אימא בשבילי. זה כמו זורקת לחם
אחרון שלו, כמו משאירה ברחוב, כל אחד יכול לחטוף.

אורקה: היום לא חוטפים תינוקות, ואין דבר כזה לחם אחרון.

אלקה: טיפשים, עיוורים כולכם.

לילי: אני ראיתי מהתחלה שהיא לא בסדר. מדברת ככה, עושה רושם, אבל אין
לה ציפורניים בכלל. היא אוכלת אותן עד הבשר. אני שמעתי על מישהי
שאכלה את הציפורניים שלה, גמרה אותן עד הסוף, ואז היא המשיכה ואכלה
גם את הבשר של האצבעות. היא לא יכלה להתאפק. בסוף האצבעות התחילו
להירקב לה. היו מוכרחים לחתוך לה חצי אצבעות.

אורקה: די, טוב?

אלקה: אני לא עובדת היום. סוגרת את הדלתות

תמונה שלישית

בלילה, אורות דולקים. אותו מקום, בחנות. פסח ועגלת התינוק של מליה. הוא משחק עם התינוק שבגגלה, כורע על ארבע ונוכח לעומתו כמו כלב: האו, האו! אחר כך הוא נוהם לעומתו כמו דוב: בו, בו! צוחק עם התינוק. אלקה נכנסת מבחוץ. הוא משתק

אלקה: מה זה?

פסח: מה...?

אלקה: כלפי התינוק זה...?

פסח: תינוק.

אלקה: באמת? אני כבר לא יודעת מה זה תינוק? מה זה, אני שואלת אותך.

פסח: התינוק.

אלקה: זהו, התינוק! עכשיו אתה לפחות אומר את האמת. אתה כבר עושה אותו שלך. שלך אז גם שלי. הנקבה הזאת... לא מספיק שאתה הולך אליה, מתקן לה דברים בחדר שלה, היא גם באה לפה. רק מחכה שאני אצא רגע וכבר התינוק שלה, החוליגאן הזה נכנס אלי לבית כאילו זה רחוב, הפקר.

פסח צוחק

אלקה: מצחיק אותך, אתה שמח.

פסח: אני אמרתי לה שתיכנס, היא עברה ברחוב.

אלקה: גם אני כל מי שאומר לי תיכנסי, אני נכנסת? עוד משאירה תינוק שלה, הולכת לרקוד.

פסח: היא לא הלכה לרקוד.

אלקה: אתה כבר יודע לאן היא הולכת, בטח גם מאמין לה.

פסח: אני ביקשתי ממנה שתשאיר אותו.

אלקה: אין מה להגיד, למדת לדבר. התחלת גם לדבר שפות. כלפי התינוק איתו, שמעתי. האו-האו! בו-בו! מתיישבת שב.

הוא נשאר עומד

אלקה: אתה יודע איפה הייתי.

פסח: כן.

אלקה: למה אתה לא שואל שום דבר?

הוא לא שואל

אלקה: היא בחורה טובה, מה שאתה צריך. תפגוש אותה עוד פעם, אחר כך תחליט. עוד פגישה אחת.

הוא לא עונה

אלקה: מה לא מוצא חן בעיניך אצלה, אה? לא יפה מספיק?

הוא לא עונה

אלקה: אני מדברת איתך, אני עוד חיה, לא מתה. תענה לי, לא יפה מספיק?

פסח: כן.

אלקה: מה כן? איזה כן?

פסח: יפה.

אלקה: יפה...?

פסח: יפה, למה לא?

אלקה: ככה? למה לא?

פסח: ככה, למה לא.

אלקה: אז מה, היא לא טובה? אין לה שכל? אולי הרגל שלה לא מוצאת חן

בעיניך, קצת צולעת? מה זה רע? חסר לה ברגל סנטימטר אחד? יותר טוב

אישה לא חסר לה כלום אבל הכול רקוב?

פסח: צולעת לא מפריע לי.

אלקה: אז מה, יתומה מפריע לך? להפך, יותר טוב. אנחנו נהיה משפחה שלה,

לא תהיה לה משפחה אחרת לברוח מתי שמשהו לא מוצא חן.

פסח: לא מפריע לי יתומה.

אלקה: מה כן מפריע לך?

פסח: לא מפריע לי שום דבר.

אלקה: טוב מאוד, זהו, תתחתנו!

פסח פונה ממנה אל העגלה, אל התינוק

אלקה: אתה לא אוהב אותה, אה? זה העניין. גם אתה, קופץ אחרי אח שלך כמו

בן-אדם אחרי קוף. זה הכי טוב לקחת אישה ככה, לא אוהב אותה. עם אישה

צריך כמו עם סחורה בחנות. הטיפשות האלה שנכנסות, רואות איזה סמרטוט,

מתלהבות: זהו, נהדר, אני אוהבת את זה! אני תכף אומר להן מחיר פי שניים.

אוהבות? שישלמו. כשאני רוצה לקנות משהו אני יורקת עליו: זה סחורה?

טפו! ככה אני משלמת חצי. אהבה זה כמו קופסה גבינה מקולקלת, נותנים

קופסה אחת לשניים והם מוכרחים לאכול אותה. אם אתה תאכל יותר, אם

אתה תאהב יותר – אתה גם תסבול יותר, וגם היא תאהב אותך פחות. שהיא

תאהב, אתה שתיהנה! תיקח אישה כמו רפואה, צריך, אז זהו, בשכל.

פסח פונה לצאת עם העגלה

אלקה: לאן אתה הולך?

פסח: גמרנו, לא?

אלקה: אני לא גמרתי. בוא הנה.

פסח: פונה בכל זאת אל התינוק הוא עשה קקה. צריך לנקות.

אלקה: אימא שלך קוראת לך זה שום דבר – קקה של תינוק קורא לך אז אתה רץ.

פסח: מה את רוצה ממני?

אלקה: זאת לא אישה בשבילך, זה רעל בשבילך, אתה לא מביין?

פסח: על מה את מדברת?

אלקה: אני לא רואה מה קורה, אתה חושב? אתה צריך אישה באמת, לא אחת כזאת עם דיבורים יפים, לא שווים כלום. כמו פרפרים יוצאים לה מהפה, רק צבע. ובלי שכל. איך היא נתנה לנו לרמות אותה, היתה צריכה שאתה תעזור לה, תשמור עליה. אתה צריך מישהי שהיא תעזור לך, תשמור עליך. עוד זורקת זהב. היא תזרוק גם את כל הזהב שלך, היא תאבד הכול.

פסח כמו רוצה לומר משהו

אלקה: אתה רוצה להגיד משהו.

פסח: שום דבר.

אלקה: אולי אתה צריך את התינוק הזה? תינוק לא שלך, אף אחד לא יודע מי אבא שלו, גם היא בטח לא יודעת. תינוק משומש, זה מה שאתה רוצה?

פסח מסתכל בה

אלקה: מה אתה מסתכל? כמו להרוג אותי אתה מסתכל.

פסח: תני לי לעבור.

אלקה: אתה לא תכניס דבר כזה לבית שלי. אלטע זאכן מהרחוב אני מכניסה למחסן, לא בפנים, לבית שלי.

פסח: זה גם הבית שלי, לא? אולי זה לא הבית שלי? אולי את רוצה שאני אלך?

אלקה: ללכת, זה מה שאתה רוצה. תתחתן איתה, תלך איתה למקום אחר. גם תעבוד במקום אחר, אצל רחמימוב. זה מה שאתה רוצה!?

פסח: תני לי לעבור. יוצא עם העגלה אל הדירה

אלקה נשארת לכדה, מתיישבת בקושי, כואב לה. דפיקות בדלת החנות. היא פותחת.

הקונה בפתח, חיזור מאוד

הקונה: את לא מכירה אותי? הייתי בבית חולים. אני נראה כל כך לא טוב?

אלקה: אני לא חדר מיון. החנות סגורה.

הקונה: היה אור. בשום חנות בשוק אין אור כלילה.
אלקה: אסור לי כבר לעשות אור בחנות שלי? מה אתה רוצה?
הקונה: שתדעי שאני לא מת. הפריג'דר שלי, אני אקח אותו. שלא תמכרי אותו.
אלקה: אני לא אמכור אותו. עכשיו לך.
הקונה: כמעט הולך, חוזר אפשר לראות אותו?
אלקה: מה יש לראות? פריג'דר.
הקונה: אני רוצה לראות. נכנס פנימה איזה? אני לא זוכר.
אלקה: זה.
הקונה: בודק אותו כן, מלא חלודה.
אלקה: מספיק, לך הביתה.
הקונה: הביתה? פונה לצאת, נעצר נתנו לי יום חופש מבית חולים. יוצא דפיקות בדלת החנות. אלקה לא מגיבה
מליה: נכנסת עם מזוודה, עם זר פרחים קטן שלום.
אלקה: זה מקום שלך את נכנסת בלי רשות?
מליה: סליחה...? הו, סליחה, אני דפקתי שלוש פעמים.
אלקה: ואם דפקתי? את דפקתי, אני לא פתחתי.
מליה: אני מצטערת. אני השארתי פה את התינוק עם פסח. איפה הוא?
אלקה קמה אליה, מסתכלת בה
מליה: מה...?
אלקה פונה ממנה, היא נסערת, מתלכטת
מליה: את מרגישה לא טוב? משהו כואב?
אלקה: אני מרגישה טוב מאוד. את משהו כואב, לא אני.
מליה: מה העניין? איפה הם?
אלקה: חוזרת אליה, ובאיזו החלטה פתאום תשבי!
מליה: סליחה?
אלקה: תשבי, בבקשה.
מליה: תודה. אני אל פסח, אני רוצה את התינוק. איפה הוא?
אלקה: בפנים, שניהם. אני רוצה לדבר איתך.
מליה: לדבר איתי? באיזה עניין?
אלקה: משנה דעתה שום עניין, תיקחי את התינוק שלך ותלכי, תעשי את זה מהר.
מליה: תודה רבה. פונה להמשיך אל הדירה
אלקה: עוצרת אותה חכי! תכף אני אגיד לך איזה עניין. מתיישבת תשבי.

מליה: אם לא אכפת לך אני רוצה לעמוד. מתיישבת היתה לי פגישה עכשיו בגלריה. שבועות אני רצה אחריהם, בסוף היא קבעה לי בערב, שתוכל להסתכל טוב, בשקט. באתי עם כל התכשיטים, והיא בקושי ראתה עגיל אחד. היא כמעט נרדמה, עייפה נורא. מה העניין? גם אני רוצה לישון.

אלקה לא מספיקה לומר משהו, ואולי היא עוד לא מוכנה

מליה: מה אני לא משקיעה בתכשיטים האלה? אולי אני משקיעה יותר מדי, רוצה יותר מדי. מה יוצא? כל עגיל אידיוט אני מוציאה עליו את הנשמה ויוצא כלום, והנה התינוק – לא רציתי, יצא לי ככה בצ'יק, סתם אקסידנט, והנה יצא יפה כזה.

אלקה: מחליטה לגשת לעניין מה שלומך?

מליה: טוב, תודה, מה שלומך את?

אלקה: בכעס, קשה לה לדבר בעניין שלכם... את... את והוא...

מליה: אני ומי?

אלקה: עדיין בורחת מהעניין קנית פרחים.

מליה: לפסח, להגיד לו תודה. הוא עוזר לי הרבה.

אלקה: אין פה בבית סוסים, גם לא פרה.

מליה: סליחה?

אלקה: סוסים אוכלים עשב ופרחים, גם פרה.

מליה מסתכלת בה, לא מבינה

אלקה: את לא מבינה? כאן בבית אף אחד לא אוכל פרחים.

מליה: הו! צוחקת אני מבינה.

אלקה: מה את צוחקת?

מליה: סתם. פסח סיפר לי כמה אוכל חשוב אצלכם. אנחנו גרנו במושב, היה

לול, היה גן ירק, אבל ארוחות לא היו כי לאימא שלי היה דיכאון. גם

התרנגולות נשאר רעבות.

אלקה: כמה זה עלה? הפרחים, כמה שילמת?

מליה: אני לא יודעת, לא שאלתי.

אלקה: לא שאלת? גם לא יודעת כמה שילמת?

מליה: אני אוהבת פרחים. זאת המתנה שלי לפסח.

אלקה: מתנות שלך עולות לי ביוקר, כמו שרשרת הזהב שלך שאיכרת. בית שלי,

חיים שלי נהיו כמו ים, זורקים להם תולעת קטנה, מוציאים דג גדול. את לא

סתם ככה זורקת זהב. את זורקת, אומרת לא רוצה, בשביל לקבל יותר.

מליה: אני לא מבינה שום דבר.

אלקה: את לא כל כך מוצאת חן בעיני.

מליה: צוחקת, מין צחוק, נפגעה בעצם באמת? ובלי לצחוק כל כך מהר?

אלקה: ילד שלך אין לו אבא לא כל כך מוצא חן בעיני. דיבורים שלך יותר מדי גם כן לא כל כך מוצא חן בעיני. גם שרשרת זהב שלך את מאבדת, גם פרחים את קונה, לא יודעת כמה שילמת... הכול, שום דבר שלך לא כל כך מוצא חן בעיני, לא כל כך.

מליה: שוב, באותו מין צחוק באמת? ובלי לצחוק מה עשיתי לך שאת...?

פסח ששמע רעש נכנס בתוך הדברים הבאים, נשאר בצד

אלקה: בכעס בעיניים שלו את מוצאת חן, אני לא מבינה למה, ככה, מוצאת חן!

מליה: גם הוא בעיני.

אלקה: ו...! נו...!

מליה: סליחה?

אלקה: מוצא חן. שניכם. לא?

מליה: סליחה, אבל זה עניין אישי, לא? גם שלו.

אלקה: אורקה, בן שלי הגדול, כשהגיע הזמן שלו – לא חיכיתי שבע-עשרה, שש-עשרה מספיק – אני שילמתי קש מישהי מתאימה בשבילו, שתהיה נקייה, טובה. את מבינה אותי?

מליה: בכסף? אני לא מאמינה.

אלקה: כשילדים צריכים לחם קונים להם – כשצריכים אישה לא? אישה זה פחות מלחם? פסח זה משהו אחר, הוא צריך יותר...

מליה: סליחה, אבל... הוא לא ילד, אלה החיים שלו, לא?

אלקה: פסח, החיים שלו – אם תעשי לו משהו לא טוב רק אלוהים ירחם עלייך, את מבינה?

מליה לא עונה, מסתכלת בה, נדהמת

אלקה: מה את מסתכלת? ובכעס, מהר, כמו רוצה להיפטר מן הדברים שלושה לילות אני כבר לא ישנה. אתם תתחננו, שיהיה! אבל אתם תגורו פה בבית, איתי, שום מקום אחר! ואת תסתכלי עלי כל הזמן, תלמדי מה לעשות! את מבינה...?

פסח כמעט מתפרץ להתערב, נעצר, נשאר בצד

מליה: נדהמת אני לא מבינה, אני... מי בכלל מדבר על חתונה? אנחנו ככה סתם, לאט-לאט, מכירים, זה כל היופי.

אלקה: את רוצה להתחתן, לא? עם ילד הזה שלך, עם שום דבר אין לך.

מליה: כן, אבל לא... אני בכלל לא יודעת אם אני אוהבת אותו. גם הוא... זה הכול שיגעון. הוא אוהב אותי? כל כך מהר?

אלקה: אוהב אותך?

מליה: הוא אמר לך משהו כזה?

אלקה: שום אוהב אותך, תשכחי! תאהבי בעצמך כמה שאת רוצה, אותו תעזבי במנוחה! בבית הזה אל תחפשי שום אהבה! ושום לקנות פרחים! ולשאול כל דבר כמה עולה, לקנות רק בזול! את אוהבת ביוקר – תמכרי ביוקר! ולא לאבד זהב! פה אין קבצנים אין להם כלום, כמו מתים, לא אכפת להם אז הם מאבדים. פה יש הכול, לא מאבדים כלום! אלה התנאים שלי, מבינה?

מליה: צוחקת, עוד בתוך דבריה, אבל הצחוק נעשה בכי באיזו רשות את מציגה לי תנאים? אני ביקשתי ממך משהו?

אלקה: את בוכה...

מליה: כן, עלייך. איך שאת אומרת: פה אין אהבה! אין דבר כזה, לא יכול להיות, בכל מקום יש. אני יודעת, אני שרפתי את החיים שלי בלחפש את האהבה הזאת.

אלקה: נו, ומצאת?

מליה לא עונה, מסתכלת בה

אלקה: לא מצאת.

מליה: אני לא יודעת. זה לא אומר.

אלקה: העיקר מדברת. וגם בוכה עלי.

מליה: כבר לא בוכה, בשקט תגידי לי, זה הוא אמר לך לדבר איתי ככה?

אלקה: אני לא שומעת.

מליה: באותו שקט הוא אמר לך לדבר איתי?

אלקה: הוא הבן שלי, הוא...

מליה: באותו שקט תעני לי! זה הוא...?

אלקה: את צועקת עלי בבית שלי...!

מליה: באותו שקט אני לא צועקת, אני רק...

אלקה: לדבר ככה בשקט, לא שומעים, זה יותר רע מצועקת.

מליה: באותו שקט אני רק רוצה לדעת אם זה הוא, יש לי זכות.

אלקה: בטח זה הוא, ואת אל תצעקי עלי בבית שלי, תצאי תכף!

פסח: מתקרב אל אלקה, בשקט, לאט שקר. את משקרת.

אלקה: אתה...? האישה הזאת צועקת עלי בבית שלי, עלי, אימא שלך, ואתה עוד אומר עלי בפנים שלה...?

פסח: את משקרת, את משקרת, את משקרת. אני לא אמרתי לך לדבר איתה, שום דבר.

אלקה: אני מבקשת ממנה, עושה מעצמי סמרטוט, ואתה...

פסח: אל תעשי שום דבר, אל תיגעני, אל תלכלכי, שום דבר!

אלקה: אף פעם לא דיברת אלי ככה.

פסח: אל מליה, כלפי הדירה בואי, את יכולה להיכנס.

מליה: מהססת יותר טוב ש... פעם אחרת אולי.

פסח: מפציר בה יש לי חדר שלי, זה הבית שלי... יש לי...

מליה יוצאת עם פסח אל הדירה. אלקה קמה אחריהם, מסתערת לעבר הדירה, נעצרת, חוזרת. מרגישה לא טוב, לוקחת לעצמה גלידה בגביע מהמקרר, יושבת, מלקקת

אורקה: נכנס מבחוץ, פניו מוכים, מלוכלכים, מופתע לראות את אלקה את... גם היום

את מתכוונת להירדם בחנות?

אלקה לא עונה, מלקקת את הגלידה

אורקה: הגלידה... מה קרה? הלכת לשוק הסיטוני בלילה, לקנות עוד יותר בזול?

אלקה מסתכלת בו

אורקה: מנגב פניו שום דבר, בוץ, אוטו השפריץ עלי.

אלקה מלקקת פתאום באיזה כעס

אורקה: מה העניין? למי את עושה סקנדל עכשיו? את לא מלקקת – את נושכת.

תיזהרי, עוד ירד לגלידה דם. יושב אם זה יכול לעזור לך... סגרתי בשבילך

את העסק עם הזקנה ההיא. סגרתי יותר טוב ממה שאמרת, רבע מחיר.

אלקה מלקקת בפחות כעס

אורקה: זקנה יפה, לבנה, שקופה. בת תשעים עוד מעט ומבינה בקולנוע. שעה

שלמה דיברנו. גם היא אוהבת את בקסטר יותר מצ'רלי צ'פלין. אולי בגלל

זה היא לא הרגישה בכלל שרימיתי אותה. הקולנוע שלי... את אמרת פעם

שזה סתם פרפרים בראש שלי. גם הפרפרים עובדים בסוף בשבילך.

אלקה מסתכלת בו, כמו רוצה לומר משהו

אורקה: מה העניין?

אלקה שוב מלקקת את הגלידה

אורקה: האמת – היא ידעה שאני מרמה אותה. היא הביטה עלי פתאום ככה, כאילו אמרה: שיהיה, לבריאות, אם אתה מרמה כל כך, אתה בטח צריך. את מבינה? אני רימייתי אותה והיא צחקה עלי, ריחמה עלי. זאת לכד סיבה טובה לרמות אותה, לא? ופתאום למה בעצם אני עושה את זה?

אלקה מפסיקה לאכול, מסתכלת בו, כמו רוצה לומר לו משהו

אורקה: מצאתי את מי לשאול. העסק הראשון שלי היה כשרימייתי את הילד ההוא. את שמת את היד שלך על הראש שלי ואמרת: יש לך ראש טוב. אין שום בעיה, נכון? הגלידה נוזלת לך.

אלקה מסתכלת בו

אורקה: נוגע בידו בפניו, דם על היד זאת הבעיה? שום דבר, קצת דם, הלכתי מכות. בשוק, לפני שסגרר, רוכל אחד צעק על איזו זקנה שמנה, קילל אותה. תראי מה זה: שתי זקנות – את הזקנה היפה, הלכנה אני מרמה, ובשביל הזקנה המלוכלכת אני הולך מכות. מי אני? אותו בן-אדם? פעם, בן שבע-עשרה, היתה לי פנטזיה לקלף לעצמי את העור מהפנים, לראות מה יש למטה.

אלקה מלקקת שוב את הגלידה

אורקה: ובחום, פתאום אני צריך, באמת. אני מנסה לגייס כסף איפה שרק אפשר, זה לא הולך. אין לי הרבה זמן. הרוסי לא יחכה לי יותר מדי.

אלקה מפסיקה לאכול, כמעט מדברת

אורקה: דברי כבר סוף סוף!

אלקה: סוף סוף פסח, הוא מדאיג אותי, הלב שלי נקרע.

אורקה: כן, פסח, הלב. איפה הוא? אני כמעט לא רואה אותו.

אלקה: הוא איתה, גם עכשיו, בחדר שלו.

אורקה: ההיא, עם התינוק.

אלקה: אתה ידעת.

אורקה: לא, סתם יצא לי מהפה. פונה לעבר הדירה

אלקה: לאן?

אורקה: להציץ. את יודעת איך הוא היה מציץ אלי פעם?

אלקה: עוצרת אותו, נסערת זה לא צחוק, אתה צריך לעשות משהו. הוא לא כמוך עם כל הנקבות שלך, הוא שם איתה עם התינוק הזה. הוא... אני לא מכירה אותו. יש בחורה אחת מתאימה לו, אני סידרתי לו. עכשיו הוא לא רוצה לשמוע יותר.

אורקה: זה באמת מפחיד. ילד כזה, יותר משלושים, לא רוצה להתחתן עם אישה שאימא שלו מסדרת לו.

אלקה: אתה צוחק.

אורקה: באמת? אני הרי התחתנתי עם אישה שאת סידרת לי. איתי הצלחת ואיתו את לא מצליחה.

מן הדירה נשמעת נגינת האקורדיון של פסח במנגינה של "בחשאי ספינה גוששת"
אורקה: השיר הזה – את זוכרת? השאירו אותו כיתה, אבל ריחמו עליו, פליט. אז נתנו לו תפקיד באיזו חגיגה, קפיטן של אוניית מעפילים, והוא ניגן את השיר הזה. את קנית לו אז את האקורדיון שלו, הכי גדול שהיה, יותר גדול ממנו, כולם שרו איתו, והוא שמח, היה גאה. עכשיו הוא מנגן לה, השיר היחיד שהוא יודע. מציץ אל הדירה, חוזר הוא מנגן והיא ישנה, נרדמה.

אלקה: הוא צריך להתחתן עם הבחורה הזאת שמצאתי בשבילו. גם לך יהיה יותר טוב. היא תדאג לו, תדאג לעסק. אתה תוכל לנסוע, תעשה מה שתרצה.

אולי אני אתן לך גם כן קצת כסף...

אורקה: ככה? בשביל זה את לא נותנת לי כלום, להשאיר אותי במחסן, בשבילו. עד שתמצאי לו אישה מתאימה.

אלקה: אני לא יכולה למות בשקט קודם. הוא חלש, אתה יודע איך הוא...

אורקה: ליד הפסנתר, פורט עליו אולי הוא לא כל כך חלש, לא כל כך, אולי... תראי מה זה: הוא יודע רק מנגינה אחת, גם זה לאט, בקושי כמו כל דבר, אבל הוא מתעקש לבחור לו את האישה שלו בעצמו, ולא אכפת לו שהיא ישנה כשהוא מנגן.

אלקה: מושכת אותו מהפסנתר, בפראות, כמעט באיבוד עשתונות תעזוב כבר את הפסנתר! אסור להשאיר אותו, אחד כמוהו כמו ילד קטן, בידיים שלה! היא לא רוצה אותו, היא רוצה זהב שלי. תעשה משהו!

אורקה: מה את רוצה שאני אעשה?

אלקה: אתה שואל אותי? אתה מכיר את הנקבות האלה מהרחוב, נותנת ילד שלה אז נותנת גם את עצמה לכל אחד. אתה יודע מה לעשות איתן. אתה אח גדול שלו, תעזור לו. שיפתח את העיניים, שיראה מה שהיא שווה, לא שווה כלום, שיעיף אותה!

אורקה: מה אמרת? תגידי עוד פעם.

אלקה: אני לא יודעת מה אמרתי. אני לא טייפ־רקורדר להגיד עוד פעם.

אורקה: אני לא מבין אותך, את מציעה לי שאני...?
אלקה: אני לא עיתון רומנית, אני לא צריכה שתבין אותי. אני צריכה שתעשה מה שצריך לעשות, כמו פעם. היית ילד אז היית גבר, אש יצאה ממך.
אורקה: לאט, באיזה איום את רוצה להחזיר אותי לבוץ, לקצין מבחן, אה? בן שלושים וחמש. לא מספיק לך עד עכשיו?
אלקה: נסוגה מפניו לא, מה...?

אורקה: למה אני רימית את הזקנה הזאת, את חושבת? אותה, את כולם, למה? בשביל לא לבגוד בך, לא להשאיר אותך מאחורנית, אני עם כולם נקי ואת מאחורנית מלוכלכת, עם העסקים העלובים שלך. את רוצה עוד?
אלקה: בנסיגתה נופלת־מתיישבת על הכיסא המתנרנד לא! אני רוצה לקום, תן לי!

אורקה: דוחף את הכיסא, מנרנד אותה, צוחק למה במקום זה לא תיתני לי משהו טוב? את הזהב שלך, למשל, חצי יספיק לי. הבטחת לנו, לא? מאז שאני ילד, הזהב הזה. איפה הוא בכלל? איך שהייתי רוצה לראות אותו פעם!
אלקה: אתה צוחק.

אורקה: כן, אני צוחק. עוזב אותה, יוצא
אלקה מתנרנדת עוד קצת, נעצרת. פסח ומליה נכנסים מכיוון הדירה, עם העגלה
מליה: נעצרת שכחתי את התכשיטים, עוד מפורזים.

מליה ופסח יוצאים, חוזרים אל הדירה, משאירים את העגלה
אלקה: אל התינוק בעגלה מה אתה צוחק? אידיוט, כמו אימא שלך! היא מסדרת את שמיכותיו חכה, אתה עוד תבכה. אז מה? בלי אבא, עם אימא כזאת, עוזבת אותך לבד, לבד, ילד כזה של אלוהים. אני ראיתי מה נהיה עם ילדים של אלוהים. חתולים היה להם יותר טוב. עכברים עוד יותר טוב. עגלה יפה לא תעזור לך. מנענעת את העגלה, מתנועעת, הולכת ומתנמנמת ילדים שלי לא היה להם שום עגלה. אני הייתי עגלה שלהם. כל היום היינו הולכים בבוץ, בשלג, ובלילה אני הייתי לוקחת אותם עלי. הייתי מתנוענעת, ככה, והם היו מתנוענעים יחד איתי. הם היו נרדמים, ישנים טוב. אני הייתי עגלה שלהם, אני בעצמי, א וייגאלע. נרדמת

פסח ומליה חוזרים ונכנסים מהדירה. מליה עומדת למשוך את העגלה מידי אלקה הישנה. אלקה כמעט מתעוררת, מליה מוותרת, לא יודעת מה לעשות. פסח מושך את העגלה מידי אלקה, והם יוצאים החוצה

מערכה שנייה תמונה ראשונה

יום שישו בערב. חלק מהדברים קורים עכשיו גם בחנות וגם בחוץ, ברחוב ובמדרגות שבצד, על יד החלון העליון של החנות. החנות עצמה סגורה, אבל אפשר לראות מה שבפנים, באור נמוך. פסח ומליה שם, הוא מתקן כוננית, היא על ידו עם העגלה עם התינוק. אלקה פותחת את הדלת הפנימית, מהדירה, עומדת בפתח

פסח: מפסיק לעבוד כן?

אלקה יוצאת, סוגרת אחריה. אורקה נכנס מהרחוב, מבוסס, הוא שתה. לילי נכנסת מן המדרגות שבצד, נעצרת מולו, ברחוב
לילי: אין לילי שבת, אימא שלך בכלל לא עשתה קציצות. אני לא זוכרת דבר כזה.

אורקה: באמת?

לילי: יש לנו אוכל בבית, אם תרצה.

אורקה: כן?

לילי: אם תרצה. להת'. לא הולכת

אורקה: מה העניין? משהו לא בסדר?

לילי: לא, למה? הכול בסדר, בסדר גמור. יוצאת

אלקה נכנסת מאחור מהמדרגות שבחוץ. אורקה מצטדד. היא נעצרת באמצע המדרגות ליד החלון הקטן. כורעת על ארבע, מציצה דרך החלון לתוך החנות. האור בחנות עולה, ועכשיו גם שומעים את פסח ואת מליה, שיושבת ליד עגלת התינוק

מליה: בפנים, בחנות וכמה זה 36 כפול... כפול 8?

פסח: 288.

מליה: יא, אתה יודע! ו-251 כפול 7?

פסח: 1757.

מליה: בחיי!

פסח: איך את יודעת שזה נכון? אולי אני מרמה.

מליה: אתה? אתה לא מסוגל. עכשיו משהו יותר קשה, נראה אותך. כמה זה...
119 כפול 27?

פסח: אחרי רגע 3213.

מליה: נהדר!

פסח: היום יש מחשבים הכי קטנים, עושים חשבונות קשים פי אלף בשנייה.

אורקה מתקרב בתוך כך לאט ובשקט אל אלקה המציצה; מאחוריה, מציץ גם הוא, על ברכיו, כמוה. היא לא מרגישה

מליה: ואם יש גם אווירונים ומכוניות, אז לרוץ מהר נהיה שום דבר? אני הייתי אפס בחשבון. אבל יום אחד, היתה לנו מורה חדשה, יפה כזאת, נורא רציתי להרשים אותה. והיא כבר התייאשה ממני וגם אני בעצם. והנה היתה איזו בעיה בחשבון והיא שאלה: כמה זה 47 כפול 11? ופתאום היתה לי ההרגשה הזאת, משהו חם כזה בראש, בכל הגוף, אז הצבעתי בכל הכוח והתחלתי לצעוק: 5000, 219, 85, כל מיני מספרים, ואז צעקתי גם 517, ורציתי להמשיך ולצעוק עוד מספרים.

פסח: לא צריך, זהו.

מליה: זהו בדיוק, זהו. זה יצא לי, בדיוק. אני ראיתי את זה על הפנים שלה. כולם ראו, ונהיה שקט כזה פתאום מסביב, וכולם הביטו עלי, והבנתי שבאמת זהו, מצאתי, 517! זה היה היום הכי טוב שלי בכל בית הספר העממי, היחיד אולי.

פסח: אני נשארתי כיתה.

מליה: היית חדש בארץ, לא היית טוב בעברית.

פסח: גם בחשבון.

מליה: איך זה יכול להיות?

פסח: אני ידעתי אבל לא עניתי. כולם קפצו והצביעו וצעקו, אז אני שתקתי.

מליה: והמורה לא שאלה אותך אף פעם?

פסח: שאלה. אבל לקח לי זמן עד שזה יצא מהפה. והיא כבר הלכה אל מישהו אחר.

מליה: ובחינה בכתב...?

פסח: הבחינה הראשונה שהיתה – היא לא האמינה, היא חשבה שהעתקתי. אחר כך כתבתי שגיאות בכוונה.

מליה: אני יודעת, להעניש אותה.

פסח: אחרי זה ישבתי בכיתה אבל לא שמעתי כלום. כשהתעוררתי ותפסתי את עצמי הם כבר רצו קדימה עם השברים ואחוזים, ואני רציתי ללמוד והתביישתי לשאול.

מליה: עושה לי צמרמורת בגב.

פסח: אני אוהב לעבוד בעץ.

מליה: מה...? כן, אני מבינה.

הזהב של אלקה

אלקה מרגישה באורקה העומד על ארבע לידה. האור בחנות שוקע, לא שומעים משם

אורקה: אל אלקה, שניהם על ארבע את זוכרת? פעם התחכאנו בתוך הקש בשדה, ישנו, ופתאום התעוררנו ובחוץ בחושך היו עיניים, ואת אמרת: זאבים!

אלקה כבר קמה, יורדת במדרגות, אל הרחוב, להמשיך הלאה
אורקה: קם גם הוא, אחריה למה? תמשיכי, תציצי, מעניין. אנחנו לא התחלנו אפילו לנחש מה הלך אצלו בפנים אז בבית ספר, והנה הוא מספר למישהי כזאת מהרחוב. עושה צמרמורת בגב, כן.
אלקה: תן לי ללכת.

אורקה: לאן? עכשיו? אני לא אשם, למה את מענישה אותי? אני כל היום שישי אחרי הצהריים חושב על היום שישי בלילה שלך, על הקציצות.

אלקה עוקפת אותו, יוצאת. אורקה חוזר ומציץ בחלון. האור עולה בחנות, ושוב רואים ושומעים את פסח ואת מליה. הוא עובד והיא עומדת על ידו עכשיו
מליה: אתה לא צריך לעשות את זה כל כך יסודי, בסך הכול כוננית מצ'וקמקת.

פסח מצטחק
מליה: מה...?
פסח: אני יכול רק ככה. אפילו אם ישלמו לי כפול לעשות לא יסודי אני לא יכול.

מליה לוקחת את ידיו בידיה
פסח: מה...?

מליה: הידיים שלך חלקות, לא פצועות, לא מחוספסות. אולי בגלל זה שאתה עובד ככה לאט, יסודי.

פסח: בקושי, פתאום לאישה לא כדאי איתי, אני לא ארוויח הרבה כסף אף פעם.
מליה: מה פתאום אתה אומר...? הסמקת. הו, אני מבינה. צוחקת זה דיבור האהבה הכי גדול ששמעתי ממך, אתה יודע. למה אני צוחקת? גם אני הסמקתי, אתה יודע.

פסח חוזר לעבודה שלו
מליה: זה המזל שלי, איפה שאין כסף שם אני נופלת, כמו שחתול נופל על הרגליים. יש לי אבל סיכוי בפיס, אני מאמינה בזה. כלפי התינוק האבא שלו בכלל לא הרוויח גרוש. אתה לא הולך לחזור בתשובה, נכון?
פסח: לא, למה?

מליה: האבא שלו עזב אותי עם ההיריון בשביל לחזור בתשובה. שאני אגרד בעצמי. זה שייך לחיים הישנים, המלוכלכים שלו.

פסח: אני לא יודע מה להגיד.

מליה: אין מה להגיד. אמרתי בשביל להגיד לך משהו על האבא שלו, שתדע שיש דבר כזה. מתקרבת אליו הייתי רוצה לעשות לך טוב, אתה יודע. אתה עוזר לי כל כך הרבה.

פסח: את לא צריכה.

מליה: זה לא מהראש אני רוצה. זה מהגוף.

פסח: הדבק מתייבש. חוזר לעבודה שלו

מליה: מתיישבת אני שמחה שאתה כזה. כל הגברים האלה שמתנפלים כאילו פלאפל, שיהיה חם, ישר מהשמן. וזה עוד איכשהו טוב לעומת המרובעים האלה: פגישה ראשונה זה בית קפה, דיבורים. פגישה שנייה זה כבר הבשר. קודם מסעדה, אחר כך מיטה, את בעצמך, חובה, חלק מהמנו. לפעמים לא הבנתי מה הם רוצים בכלל, למה הם מתקרבים, שולחים ידיים פתאום. אמרו עלי כבר שאני שמה מלכודות. גם אמרו שאני פריג'דית. האמת שלפעמים אני כל כך מתעוררת, ויש לי כאלה פנטזיות, פחד. פתאום אני בכלל מוצאת חן בעיניך? אתה יודע למה אני מתכוונת, בתור אישה? אני מושכת אותך?

פסח: בגלל שאני לא תכף ומיד... אה? בגלל זה את שואלת...

מליה: כן, אתה צודק, מגיע לי. אני אוהבת שאתה אומר לי את זה. ואני אוהבת שאתה לא אוהב לדבר סתם, לכלבל במוח. יש לי חברה שכשהיא צריכה לבחור בין שני גברים, אחד שאוהב באמת אבל לא מראה את זה, ושני שלא אוהב אבל משחק אותה, מתנות, דיבורים, אז היא תבחר בשני. מצחיק, לא? משהו בכל זאת צריך להגיד, להראות איכשהו ש... לא? אחרת זה כמו בחושך, את הולכת לאיבוד.

פסח מפסיק לעבוד, מתקרב אליה

מליה: כן...?

פסח: אנשים חושבים שאוניות זה מה שרואים מעל המים. זה כלום, רק הקצה. כל הגודל למטה, מתחת המים. הייתי פעם בנמל, ראיתי אונייה על המבדוק. איזה גודל, לא רואים בכלל שמים, רק ברזל. אפשר לחשוב שככה היא יותר חזקה. היא לא. עם כל הגודל, עם כל הברזל, היא כמו ערומה בלי המים, לא נעים לה ככה, רחמים עליה.

מליה: כל כך אתה לא אוהב לדבר, אה? מתיישבת-משתרעת כבר מזמן לא הרגשתי בטוח, חם כזה. אני אירדם ככה עוד מעט, כמו במדגרה, עוד יצאו ממני אפרוחים. כשהייתי ילדה אהבתי שהאפרוחים טיפסו עלי, זה היה מדגג.

אלקה נכנסת לרחוב, ישר אל דלתות החנות. לילי אחריה. אורקה קם מהחלון

לילי: אל אורקה נפגשנו ברחוב.

אלקה פותחת את דלתות החנות, נכנסת בצעד גדול פנימה. היא נכנסת ועומדת מול פסח ומליה בשתיקה של איום. אורקה פונה להיכנס אחריה, נעצר, באיזה פיזור דעת פתאום

לילי: מה נעמדת? תיכנס. נכנסת פנימה לחנות

אורקה נכנס, יוצא לדירה וחוזר מיד עם בקבוק. אלקה עושה עוד צעד לעבר מליה. מליה קמה. פסח מסמן לה במבט שתשב. מליה יושבת. גם היא וגם פסח מתוחים, אף על פי שמשטרלים להמשיך כרגיל. אלקה פונה מהם, מתיישבת

לילי: אל מליה היא חולה עכשיו, בגלל זה את יכולה להרשות לעצמך. את לא מכירה אותה, את לא יודעת מה היא יכולה.

אורקה: מוזג לעצמו זה נכון. שנה וחצי אנחנו הסתובבנו בקרפטים, בכפרים, ביער. תספרי לה באמת, אימא, מה את יכולה לעשות. ספרי לה על האוקראיני, איך הרגת אותו עם המקל.

מליה אוחות בעגלה, בבלי דעת

אורקה: מתייחס אל מליה תראו, היא כבר נבהלת. אנחנו להפך, היא היתה מספרת לנו והיינו נרדמים בשקט. זה היה שיר ערש. כמו הזהב. שותה

לילי: שתית מספיק.

אורקה: בשקט זווי הצידה, טוב?

לילי: אני שמעתי על מישהו שהתפוצץ ממים. היתה לו מחלה כזאת, צימאון. הוא היה צמא בלי הפסק, כמה שהוא שותה הוא נשאר צמא. בסוף הוא התפוצץ, הבשר שלו כאילו, האיברים הפנימיים, הכול התפוצץ.

אורקה: זה שאכל את הציפורניים שלו, את האצבעות?

לילי: זה משהו אחר, זאת מישהי. אתה מבלבל הכול.

אורקה מסתכל בה

לילי: מה אתה מסתכל? התחיל להסתכל.

אורקה: למה סיפרת את זה?

לילי: סתם, זה נכון, יש מחלה כזאת, מתפוצצים ממים. אני עבדתי פעם אחת מעשית.

אורקה: אבל אני לא שותה מים, את לא רואה? זה לא מים. ופתאום, תוך שהוא מסתכל-פוזל לעבר מליה יש לי איזו שאלה לשאול, את מי אני אשאל?

אלקה: פתאום, מתחילה לספר, כאילו אל לילי, אבל באמת כמכוונת אל פסח ואל מליה אני אספר לכם משהו אחר. זה היה כבר אחרי המלחמה, בדרך לטריאסט, לעלות שם על אונייה שתיקח אותנו לארץ ישראל.

לילי: הו, הסיפור על הרכבת.

אורקה: אל פסח הסיפור שלך. המצב קשה, המקל כבר לא עובד, מוכרחים עם גזר.

אלקה: אל לילי אני מספרת לך.

לילי: אני נורא שמחה.

אלקה: התחלנו את הדרך עוד מהגבול, מרוסיה. נסענו בעגלות, נסענו בלוריס. הלכנו גם ברגל בלילה כשהיה צריך לגנוב את הגבול. פסח עוד היה כמעט תינוק, החזקתי אותו על הידיים. לפעמים גם את אורקה הייתי סוחבת על הידיים. אז כשזה קרה דווקא נסענו טוב, ברכבת. והנה הגענו לאיזה תחנה קטנה, ואני ירדתי לקנות להם אוכל.

אורקה: מחניק פה, לא? חסר מנוחה, עומד לשתות

אלקה: לוקחת מידו את הכוס, מניחה בצד תיכנס לשם, תאכל, יש עוד משהו.

אורקה: בן-אדם רוצה לנשום אוויר אז דוחפים לו אוכל לפה. ממשיך להסתובב **לילי:** אל אלקה תמשיכי.

אלקה: זה לקח רק רגע. ירדתי, קניתי אוכל, היה שם איזה בופט. אני חוזרת ואני רואה – הרכבת איננה, נסעה איתם, הילדים שלי. רצתי אל מנהל התחנה. היה לו דווקא שכל. הוא טילפן אל המנהל של התחנה השנייה. אחרי כמה רגעים ההוא טילפן בחזרה. הכול בסדר, הרכבת הגיעה, הוא הוריד את הילדים, עכשיו הם אצלו במשרד. זהו, הכול בסדר – הוא אמר לי – תחכי בשקט עד שתבוא רכבת שנייה, שעתיים בסך הכול, תיסעי איתה ותיקחי את הילדים שלך.

אורקה: מגלה את הפרחים של מליה, אל אלקה היי, קניתי פרחים, אני לא מאמין.

לילי: השתגעתי? מורה על מליה זאת היא.

אורקה: מניף את הכוס לחיי הפרחים! לחיי מס הכנסה!

לילי: מס הכנסה? הוא השתגע לגמרי.

אורקה: מתחילים עם פרחים – גומרים עם לשלם מס הכנסה.

לילי: אבל אימא שלך לא...

פסח מפסיק לעבוד בינתיים, בבלי דעת

אורקה: אל פסח לשמוע את הסיפור, אה?

פסח חוזר ועובר

אלקה: ממשיכה, מחייכת לעצמה כן, הכול בסדר, תחכי פה בתחנה, ככה הוא אמר לי. בשבילו זה היה בסדר, בשבילי זה לא היה בסדר. יצאתי מהמשרד שלו בשקט שהוא לא יראה.

אורקה: את שילמת פעם מס הכנסה, אימא?

לילי: הוא השתגע לגמרי.

אלקה: מתגברת, ממשיכה יצאתי בשקט שהוא לא יראה והתחלתי...

אורקה: אני שאלתי אותך, את שילמת פעם מס הכנסה?

אלקה: אני לא ביקשתי מהם כלום, ואני לא חייבת להם כלום. בזמנים הכי קשים שלי, כשהם באו אלי מלשכת הסעד לעזור לי, אני גירשתי אותם מהבית. ואני שילמתי קש לרופאים הכי טובים, שום קופת חולים, בשביל לרפא אותך, וזה מה שיצא.

אורקה: מה עם השאלה האמיתית שלי?

לילי: אתה לא שאלת.

אורקה: זה נכון, עוד לא שאלתי אותה. אני אישן עכשיו קצת, אם לא אכפת

לכם. מתיישב, עוצם עיניים אבל פוקח אותן מדי פעם, לעבר מליה

לילי: תמשיכי. את יצאת מהמשרד שלו בשקט שהוא לא יראה.

אלקה: ממשיכה אני יצאתי בשקט שהוא לא יראה, והתחלתי לרוץ לתחנה השנייה.

אני רצה, רצה, ופתאום – הר, מנהרה, הפסים נכנסים לתוך המנהרה, ושומר

עומד שם, אומר לי: אין מעבר, אסור! רכבת צריכה לבוא תכף מהצד השני,

היא תדרוס אותך! אני מבקשת אותך, אני מתחננת אליו: אני אעבור מהר, תן

לי, על אחריותי, מה אכפת לך! והוא לא מרשה.

מליה: אל אורקה, שמסתכל בה כן?

אורקה: סליחה?

מליה: שום דבר, הסתכלת.

אורקה: יפה, את ראית. את לא מקשיבה לסיפור של אימא שלי? את גם מפריעה

באמצע, את יודעת.

לילי: הוא סתם מתגרה בכולם. הוא גם התחיל להסתכל ככה גם עלי. כמו עיוור,

דווקא מפני שהם לא רואים הם מסתכלים ככה בלי הפסק, בלי בושה.

אלקה: ממשיכה לספר מה יכולתי לעשות? לעבור במנהרה אסור. לחזור בחזרה

לתחנה? עד שאני אחזור הרכבת השנייה תעבור, ואז אני אצטרך לחכות עוד שעתיים. והילדים לבד, באיזה תחנה אצל איזה מנהל.
אורקה: אל מליה, פתאום טוב, אם את באמת רוצה לדעת. יש לי שאלה אמיתית, שאלה קשה, כן.

לילי: אתה מפריע, אימא שלך באמצע הסיפור.
אורקה: היום אחרי הצהריים תפסתי באיזה בר איזו נקבה. גם היא שתתה קצת, אבל היא שתקה. מצאה חן בעיני בגלל זה. הלכנו לחדר שלה.
לילי: סתם, כלב נובח לא נושך.

אורקה: אני התחלתי איתה, והיא התרגזה: לא רוצה! אז אמרתי לה שאני מהתעשייה, מהסרטים. היא התחילה לדבר, הו! היא לא הפסיקה. אני הפשטתי אותה – היא דיברה. אני כבר התלבשתי, כבר יצאתי – היא עוד דיברה, היא... מה רצייתי לשאול? כן, את לא תאמיני, אבל אני לא זוכר אם... את מבינה בטח... עשיתי את זה או לא? מצד אחד אני הרי הפשטתי אותה, הרי... אבל מצד שני – זה שהיא המשיכה לדבר – אולי בעצם אני לא... את יודעת אולי?

מליה: לא, אני לא. ואני גם לא חושבת שאתה צריך לשאול אותי דבר כזה.
אורקה: באמת? הראש כואב לי. לישון, לישון! עוצם עיניו
לילי: אל אלקה הוא סתם עושה את עצמו. את יכולה להמשיך. את רצית להיכנס לתוך ההר, למנהרה, והשומר לא הרשה לך.

אלקה: אז התחלתי לטפס על ההר. זה היה הר קשה, גבוה, מלא אבנים, מלא קוצים. זה היה רשע מרושע – לא הר. אבל אני טיפסתי, טיפסתי מהר, לא להפסיד זמן. כמעט הגעתי למעלה, ואז נפלתי על איזה אבן, נפלתי עם הפנים למטה, על העפר.

אורקה: פוקח עיניו, אל מליה זה נכון, לא הייתי צריך לשאול אותך דבר כזה. האמת, זה רק החצי של השאלה. את מבינה?
לילי: לא עכשיו, זה הרגע הכי מותח.

אורקה: ממשיך בשלו אתמול בלילה דופקים פתאום בדלת. אני פותח, חושך, אבל אני רואה: אישה.
לילי: איך? מתי שישנת?

אורקה: והיא אומרת לי: מכים אותי. אני אומר לה: מי מכה אותך? אז היא אומרת לי: תיגע, תראה בעצמך איך הם הכו. והיא לוקחת את הידיים שלי והיא מעבירה על הגוף שלה. ואני נהיה לי נעים ואני מתחיל ללטף אותה

לאט, והיא צוחקת, נהנית. ואז אני רואה: זאת היא, הזקנה היפה הלבנה, זאת שקניתי ממנה, שרימיתי, חזרה ככה בחלום.

לילי: בטח גם הקודמת היתה בחלום, אותו דבר.

אורקה: אל מליה את מבינה? זה אני יודע, אני בטוח, זה... זה אמיתי, אני מרגיש אפילו עכשיו את הגוף שלה באצבעות שלי. לעומת זאת מאחרי הצהריים ש... איך זה יכול להיות? הלוא זה בסך הכול חלום, לא?

לילי: אני לא מבינה שום דבר. איך פה בכלל מה להבין. מה בכלל הוא שואל?

אורקה: אל מליה את מבינה, נכון?

מליה: אני לא יודעת.

אורקה: זה טוב, טוב מאוד.

אלקה: ממשיכה, בקול, להתגבר על כל ההפרעות שכבתי על העפר, הפה היה עם עפר, לא היה לי כוח לקום. אז אמרתי לאלוהים, התחננתי: אתה יודע מה אני עברתי בשביל להוציא את הילדים שלי חיים מהמלחמה הזאת, תעזור לי שאני לא אאבד אותם עכשיו אחרי המלחמה! לא עכשיו, אחרי, לא זה! אמרתי לו, והכוחות חזרו. עליתי למעלה, ירדתי למטה, הגעתי אליהם לתחנה יחד עם הרכבת השנייה. ולעבר מליה אני לא עוזבת את הילדים שלי כל כך מהר.

אורקה: מוחא כפיים כל הכבוד! בטח, ילדים כאלה, בני שלושים וחמש בסך הכול, צריך לשמור עליהם, להחזיק בציפורניים, יש כל כך הרבה סכנות, פחד!

לילי: זה סיפור יפה מאוד.

אורקה: כשאני חושב על זה... את רצת, את טיפסת, את נפלת, את דיברת עם אלוהים, התחננת אליו... בשביל מה, בעצם? את בסך הכול הגעת יחד עם הרכבת השנייה. יכולת פשוט להישאר במשרד כמו שאמר לך המנהל ולנסוע עם הרכבת הזאת השנייה, לא? אחרי הכול לא היינו בשום סכנה.

אלקה: יש לי בן שחושב שהוא חכם... אידיוט! זה הזמן הכי מסוכן, מתי שאין שום סכנה, זאת הסכנה הכי גדולה. מתי הם היו עושים את האקציות שלהם? בשבת, בחג, לא? ואל מליה, ישיר גם עכשיו אני לא עוזבת את הילדים שלי, את מבינה?

מליה: באיזה פיזור נפש סליחה?

לילי: היא מדברת אלייך כל הזמן.

מליה: אני מצטערת. חשבתי על משהו אחר. אל פסח אני רוצה ללכת. קמה, פונה

לצאת

פסח: אני אכוא איתך. אני רק אחליף חולצה. יוצא לדירה

אורקה: אל מליה מותר לי לדעת לאן?

לילי: מה זה עסק שלך? היא מחכה לפסח.

אורקה: שקט, טוב?

לילי: זה אתה מדבר כל הזמן.

אורקה: שקט, אמרתי!

לילי: מה כבר אמרתי?

אורקה: שום דבר, פשוט תשתקי!

לילי: אימא שלי מדברת עם הטלוויזיה.

אורקה: שקט!

לילי: אסור לי לדבר על אימא שלי?

אורקה: עדיין בשקט, אבל באלימות שקט!

לילי: אני שמעתי על תינוק אחד שנפל מקומה שלישית ולא קרה לו כלום, אחר

כך הוא שתה מים עם פטל ונחנק.

אורקה: למה סיפרת את זה?

לילי: למה לא? סתם, לעשות שמח.

אורקה: נחנקים מפטל, מתפוצצים ממים, אוכלים אצבעות, עם זה לעשות

שמח? מאיפה את לוקחת את כל הסיפורים האלה?

לילי: זה לא סיפורים, אני שמעתי.

אורקה: שמעת? איפה שמעת?

לילי: שמעתי. אתה לא חושב שאפשר להמציא סיפורים כאלה.

אורקה: מה שאת שומעת.

לילי: מה אני יכולה לעשות.

אורקה: אל מליה בעיקר איך בורחים, אה? איך בורחים?

לילי: מאיפה יש לך לברוח?

אורקה: אל מליה את מבינה למה אני מתכוון, נכון? גם את רוצה, יותר, משהו

אחר, יפה, פרחים, אהבה. למה את מחכה?

מליה: אני מחכה לפסח.

אורקה: בטח. אבל איתו, את יודעת, הוא לא יוכל לתת לך מה שאת רוצה, את

האהבה הזאת, לשחק אותה, להגיד לך.

מליה מסתכלת בו, כשואלת מנין לו

אורקה: מאיפה אני יודע, אה? שמעתי ברדיו. והרי החדשות ועיקרן תחילה:

מליה רוצה אהבה. שותה את רוצה גם?

מליה: אתה הצצת.

אורקה: את יודעת מה? יש לי רעיון. תוך שמתקרב אליה, שתוי, לא יציב פסח

לא אוהב לדבר הרבה, קשקושים של אהבה בטח לא. הוא נולד בתוך

המלחמה. לא היה אוכל אז אימא היניקה אותו. בן שלוש, הוא כבר נשך

אותה, והיא עוד... למה אני מספר לך? מה זה שייך? מה רציתי בעצם?

צונח-מתיישב

לילי: אני לא מאמינה בדיבורים. אחרי אחותי חיזר אחד, איזה מכתבי אהבה שהוא

כתב לה, למות מצחוק! בסוף הוא מת, בן עשרים וארבע. התברר שהוא היה

חולה גם קודם, והוא ידע. והוא עוד העז לכתוב לה שהוא אוהב אותה.

אורקה: קם, שוב אל מליה איך שכחתי? אני אגיד לך במקומו, אה? אהבה, כן,

כמה אני אוהב אותך, הוא זאת אומרת. בשבילי זה כלום, אני רגיל. מה את

אומרת?

מליה לא עונה, מתעסקת עם התינוק בעגלה

אורקה: את בורחת, את יודעת. מתחבאת בתוך העגלה, מאחורי התינוק. מתקרב

לעזור לך? אני אחזיק אותך.

מליה: לא.

אורקה: למה? לפסח את נותנת. אפילו לאימא שלי רצית לתת אותך, שתחזיקי.

מליה: אתה שיכור עכשיו.

אורקה: את יודעת מה? שיהיה ככה, פסח יקבל את התינוק ואני אקבל אותך.

בשביל להגיד לך, זאת אומרת. כמה אני אוהב אותך, הוא זאת אומרת. מה

את אומרת?

מליה: אם לא אכפת לך... זוה הצידה

אורקה: לאן?

מליה: לנשום, אוויר נקי.

אורקה: באמת? את יודעת איפה יש? גם אני מחפש. גם אהבה. זה נכון,

כל הדיבורים שלי, אוהב...! אני סתם מברבר. למה לא? הן צריכות

את זה בשביל לתת. זה עוזר להן, כמו לפתוח להן את הכפתורים של

החזייה. אבל לפעמים... כן, אני מברבר ואני גם מחכה אולי זה יקרה,

אני אוהב באמת. כמו כשאיזה מורה שואלת כמה זה 47 כפול 11

ומישהי מתחילה לצעוק מספרים סתם, אלף, מיליון, אבל פתאום יוצא לה
517.

מליה: אתה מציצן מלוכלך, אתה... תן לי! מנסה לעבור על פניו
אורקה: לא צריך לכעוס, אני לא בכוח, בבקשה. מתכוון לזוז, נופל ארצה, על
הברכיים, מול מליה, צוחק תראי מה זה, כאילו מהשמים הפילו אותי על
הברכיים לפניך, כמו בסרטים. גוהר עם פניו לרצפה
מליה מתחילה לעקוף אותו, אבל פסח נכנס בינתיים מהדירה, והיא נעצרת, כמו מחכה
לתגובה שלו למה שקורה. הוא פוסע צעד לעבר אורקה, נעצר
לילי: אל פסח סתם עושה צחוק, רוצה להגיד לה כאילו בשמך שהוא אוהב
אותה. שיכור, אפילו לעמוד הוא לא יכול.
אלקה שגם רואה את פסח, מחייכת, מרוצה

אורקה: מתרומם, אל אלקה זה בסדר? מה שרצית? קדימה, לעניין! אל מליה
אני אוהב אותך, אני... מתקשה להמשיך אני אוהב אותך, אני... את יפה, את
מיוחדת, את נדיבה ו... ואיזה גוף! והאומץ שלך, ו... והתינוק שלך, ו...
והשמים שלך שם בחלון למעלה זה כלב? את נשמה, את... אני לא יכול
לחיות בלעדיך, אני... מה עוד? מה קרה לי? למה אני לא יכול...? כל כך
הרבה פעמים אמרתי לנשים שלא אהבתי אותן כמה אני אוהב אותן. הראש
כואב לי. גוהר לרצפה

לילי: אומר אני אוהב מיליון פעמים, ובסוף אומר שהוא לא יכול. שיכור.

מליה: אל פסח אני הולכת.

פסח עושה צעד לעברה, נעצר. מליה יוצאת. פסח נשאר
אלקה: בואו, אני אעשה לכם יום שישי, אני אטגן קציצות עכשיו, יהיה חם,
טרי.

פסח יוצא החוצה, לא אחרי מליה. אלקה עומדת לצאת אחריה, כושלת, צונחת-
מתיישבת

לילי: למה הוא לא הולך איתה? היא הזמינה אותו קודם...

אורקה: כבר קם שקט, טוב?

לילי: מה כבר אמרתי?

אורקה סותם את פיה בכף ידו, היא כמעט נחנקת, מקרטעת. הוא עוזב אותה, יוצא

הקונה: נכנס, עומד בפתח שלום.

אלקה: אתה, גם עכשיו? אין פריג'דרים עכשיו, שום דבר!

הקונה: לא, אני רק לספר לכם. הניתוח הצליח. היה קשה, כל הלב היה בחוץ.

שלושה פרופסורים עבדו, חמש שעות אולי, היו בטוחים אני אמות מאה אחוז. עכשיו בסדר, תברך ברכת הגומל – הם אומרים לי, נולדת מחדש. שתיקה כן, בטח, סליחה. פשוט ראיתי אור. כל השוק חושך, שישי בלילה, אצלכם אור. יוצא

לילי: עדיין מתנשמת הוא כמעט הרג אותי. שיהרוג. מה אכפת לי? גברים – אף פעם אי אפשר לדעת מה הם יעשו. אבא שלי התאבד ואף אחד לא יודע למה. הוא קנה לנו פריג'יטר חדש והתאבד. מה יכולתי לעשות? רק לראות טלוויזיה עם אימא שלי. אם לו לא אכפת גם לי לא אכפת. יש לי סבלנות. לפעמים נדמה לי שאני חיה כבר אלף שנים. אני חיה אלף שנים ושום דבר לא קורה, רק זה שאבא שלי התאבד. עכשיו גם אני יכולתי להיות מתה. מה אכפת לי? גם ככה אף אחד לא קורא לי. לילי שם יפה אני חושבת, לא שם יפה? לפעמים בלילה אני קוראת לעצמי: לילי. מה אכפת לי? אני יכולה לחיות עוד אלף שנים. למישהו אכפת שאבא שלי התאבד? מה אני יכולה לעשות? לא אכפת לי שום דבר.

תמונה שנייה

מאוחר בלילה, ברחוב, מתחת לבית של מליה. אורקה ברחוב. אלקה נכנסת, נשארת בצד

אלקה: אל אורקה תראה את עצמך, תסתכל! בשעה כזאת בלילה.

אורקה לא עונה, מסתכל בה

אלקה: על עצמך תסתכל, לא עלי! תראה אותך, מה...?

אורקה: אני מחפש את הזהב, אימא, את הזהב. פונה ממנה

אור נדלק בחלון של מליה. אורקה מתקרב לשם. אלקה נשארת בצד, בחושך. גם לילי

וגם פסח נכנסים לרחוב, כל אחד לחוד, עומדים בצד, בחושך

מליה: בחלון שלה, רואה את אורקה אתה.

אורקה: את הדלקת.

מליה: התינוק לא נרדם, כואב לו משהו, אני לא יודעת מה.

אורקה: גם אני יכול לתקן לך את הניאגרה. ביקשת אתמול מפסח, שמעתי.

הוא לא...

מליה: על מה אתה מדבר? אתה יודע מה השעה?

אורקה: בואי ניפגש מחר, נשב, נדבר. תני לנו הזדמנות. אין ביניכם כלום, לא

נגעתם אפילו. הוא בכלל לא רוצה לדבר איתך.

מליה: אני לא רוצה.

אורקה: הוא לא ידע.

מליה: אני לא רוצה. מסתלקת מהחלון

אורקה: פונה ללכת, חוזר, ואל החלון הריק הסתובבתי עכשיו ברחובות. הסתכלתי על הבתים, החלונות, איך כל האורות נכבים בסוף. זה יפה, איך כולם צריכים מנוחה אותו דבר. בחלון אחד רבו וצעקו כאילו שוחטים, וגם שם נהיה חושך, נהיה שקט. כאילו הלילה ריחם גם עליהם, כיסה אותם בשמיכה, אמר להם: די, תנוחו קצת, עד הבוקר לפחות. אף פעם לא ראיתי, לא חשבת דברים כאלה.

מליה שוב בחלון

אורקה: מה את מסתכלת?

מליה: אני לא יודעת.

אורקה: הפנים שלי, אה?

מליה: אתה אומר כאלה דברים והפנים... הם לא זזים, כמו קרמיקה, כמו מסכה.

אורקה: זה אומר שאני לא אמיתי? שאני סתם מדבר, מזייף, לא יודע אפילו ש...?

מליה: אני לא יודעת. לא, זה אמיתי. זה רק שאתה מדבר אבל כאילו שאתה שותק.

אורקה: את אוהבת כאלה ששותקים, לא?

מליה: לא ככה.

אורקה: את חכמה, את יודעת. איך שהסתכלת עלינו אז ושאלת: מי אתם? ככה, פשוט, השאלה הכי טובה, מי אתם? רק את יכולה.

מליה: מתוך מאבק פנימי לא, אני לא רוצה לשמוע יותר. מסתלקת מהחלון

אורקה: ממשיך אני לא מבין איך זה קרה. כאילו חיכיתי לך כל השנים. אולי כבר אז כשנכנסת לקנות פריג'ידר. לא ידעתי, פחדתי. גם עכשיו. היום בבוקר חשבת עלייך ופתאום נזכרתי בטעם של הדם כשהלכתי מכות בפעם הראשונה, עוד ילד. פתאום הפה היה מלא דם. זה הייתי אני, הדם שלי, אבל כבר לא אני. זה היה מפחיד וזה כאב, אבל זה היה גם טוב, הרגשתי גבר, היה לזה טעם של אווירונים בפה. גם את...

מליה: שוב בחלון, ובגסות אווירונים? אני? תסתכל עלי, כל הקיא שלו עלי.

אורקה: אני אוהב אווירונים, הכי חזק וגם חלש. כל הטכנולוגיה, כל הכוח,

היופי, אבל הכול באוויר בסך הכול, איזה קלקול קטן והכול נופל. גם את, אני רוצה לתת לך יד...
מליה: באיזו צעקה די כבר, די!

פסח במקומו עושה איזו תנועה, נחשף לאור, גם אלקה, גם לילי נחשפות, מוארות
מליה: רואה אותם אתם. אל פסח גם אתה. סוף סוף. איפה אתה בכלל? די, מורה על אורקה הוא התחיל לרוץ אחרי, וזהו, אתה נעלמת, לא רואים אותך יותר. רק בלילה, בחושך, מציץ, שותק, שומע איך הוא... הה?
אורקה: אל פסח רק תגיד לי שאתה אוהב אותה, שאתה רוצה אותה, רק תגיד – אני אפסיק את זה, אני אסתלק.

פסח לא אומר כלום

מליה: אל פסח זהו? אין לך מה להגיד?

פסח כמו מנסה לומר משהו, לא אומר

אורקה: אל מליה את לא רואה? את רק מענה אותו, את מענה את עצמך. זה לא ילך. את גדולה עליו, זה הכול גדול עליו בשלושה מספרים. ואם הוא יוציא איזו מילה? זה מה שאת רוצה, עוד תינוק אחד? זה מה שאת צריכה? איפה את? מישוהו צריך לעזור גם לך, לטפל בך, לא בניאגרה שלך. את תהיי שלי, אני אעבוד בשבילך, אני ארוויח, נבנה בית, תוכלי ללמוד, תעשי תכשיטים יותר טובים.

מליה מסתכלת בו בריכוז

אורקה: את לא שומעת, את רק מסתכלת. הפנים שלי, כמו קרמיקה, מסכה, אה?

מליה: לא, לא כל כך.

אורקה: בגללך. אני אעזור לך ואת תעזרי לי. את יכולה, את יודעת. איך שדיברת אז על השמים בחלון הקטן. את יפה, הנשמה שלך יפה, השם שלך יפה, מליה! זה כזה תענוג להגיד את זה, מליה...! מליה...!

מליה: אני לא טקסי, אתה לא מבין את זה? אני לא טקסי!

אורקה: "טקסי"?

מליה: כן, טקסי – משלמים אז הוא נוסע, מי שמשלם. אני לא. זה לא מספיק שאתה אוהב אותי. אם זה בכלל אוהב או משהו אחר. זה לא מספיק. אני לא אוהבת אותך, אני לא רוצה, לא רוצה.

אורקה: "טקסי"? "טקסי"?

מליה: מה נטפלת לטקסי הזה? תופס טקסי ונוסע. רד כבר!

אורקה: את לא צריכה להגיד דבר כזה, "טקסי" זה משהו מלוכלך, המוני, את לא...

מליה: זה מה שאני אמרתי, אני לא טקסי, אני לא.

אורקה: זה אותו דבר. את אומרת "לא טקסי" אבל ה"טקסי" נשאר, הלכלוך, הוא נדבק. את עושה את זה בכוונה. זה לא מתאים לך, את נקייה.

מליה: בחלון, אל התינוק שבזרועותיה אתה גם כן, עוד פעם? מה אתה רוצה ממני? די! אני רוצה מנוחה, גם אני בן-אדם. מסתלקת מהחלון

לילי: אל אורקה, במיץ צחוק אתה נראה דווקא יפה תחת החלון, כמו תמונה בטלוויזיה.

אלקה: אל אורקה את הנשמה אני הוצאתי שיהיה לנו בית. איפה הבית שלנו? נותנת לו אבן מהרצפה קח, תהרוג ישר, יותר טוב.

אורקה: את שלחת אותי אליה, לא? לקלקל, ללכלך, לא? יוצא

פסח יוצא, גם אלקה ולילי יוצאות

הקונה: נכנס, מנסה לעצור אותם שלום, גם אתם בחוץ. אני שמח, לא לבר. כל

לילה אני ככה מסתובב, לא נרדם בלילה. חכו, לאן? אתם לא מבינים? כל

הזמן אני חושב: יכולתי להיות מת, עכשיו אני חי. איך אפשר לישון? חי,

הכול בסדר, הנה... קופץ קפיצה קטנה

תמונה שלישית

כמה ימים אחר כך, שעת יום, בחנות. בצד מונח תיק גדול ובתוכו כלי עבודה. לילי בחנות. אלקה נכנסת מבחוץ, נסערת

אלקה: איפה הוא?

לילי: לא אכפת לי, שילך לאן שהוא רוצה, בסוף הוא יישאר.

אלקה: פסח, אני שואלת, איפה פסח? מגלה את התיק, עם כלי העבודה הוא היה פה. למה את שותקת?

לילי: זה מה שהיא אמרה לי: תהיי שקטה, זה לא רציני. הקפה אמר את זה, גם הקלפים, גם כף היד.

אורקה נכנס מבחוץ. לילי פונה הצידה

אורקה: אל אלקה היא לא פה? מישהו ראה אותה...

אלקה: מה עוד אתה רוצה ממני? מורה על התיק של פסח תסתכל!

אורקה: מה זה?

אלקה: התיק שלו, הכלי עבודה. הוא רוצה לעזוב. הוא גם סידר מזוודה בחדר שלו.

אורקה: לעזוב? איתה?

אלקה: איתה – לא איתה, לעזוב.

אורקה: מה הוא אמר לך?

אלקה: הוא לא מדבר איתי. בטלפון הוא דיבר, משהו עם חיפה.

אורקה: חיפה זה לאוניות. האוניות שלו.

אלקה: איזה אוניות? אתה מבלבל במוח. אוניות באורקה תיסע, תחזור לאמריקה!

יהיה שקט, יהיה כמו קודם. אני לבדי אני אסתדר איתו. בגללך הוא משוגע

ככה, אתה והיא. בן שלושים וחמש, ארבעים עוד מעט – במקום שיהיו

לך ילדים שלך, נכדים שלי. ומה שמציק לה באמת, כמו לעצמה מה פתאום

אוניות?

אורקה: ככה? ילדים, נכדים?

אלקה: כן, ילדים, לשמור עליהם, ללמד אותם, שיהיו בני-אדם.

אורקה: עם מי רציית שאני אעשה לך אותם? רק בגללך התחתנתי איתה.

לילי: ממקומה בצד לא אכפת לי, אני שקטה.

אורקה: כן, אישה מתאימה, יושבת בבית, "איתה תוכל לבלות עם הנשים שלך

בחוץ כמה שתרצה!" את אמרת לי את זה. לימדת אותי להיות בן-אדם. יש

אימהות אחרות, את יודעת. הן שולחות את הילדים שלהן שיעופו גבוה,

רחוק, שילמדו, שיחיו, שמעת על זה?

אלקה: אני לא אימהות אחרות, אני לא. אני לא שולחת ילדים שלי שיעופו

גבוה, רחוק. ילדים זה אווירונים? הם יעופו עם אף למעלה והיא תרוץ

למטה אחרי צל שלהם, אה? עוד עם הרגליים הנפוחות שלה. זה לא אימהות

בשבילי, זה שכל עקום. אני רוצה ילדים שלי חי על ידי, שיהיו בני-אדם.

בטח לא באוניות באיזה ים השד יודע איפה. זה כל האהבה הזאת שלכם

עושה אתכם חיות רעות. אוהב אותה...! בן-אדם כזה, מסתובב בכל העולם,

ניו יורק בכיס שלו, מוכרח דווקא אישה הוא רואה עם אח שלו כאן במחסן

שמאטעס שלי, אישה שלו.

אורקה: באמת? היא כבר שלו? ככה, בחינם, בלי שיגיד אפילו שהוא רוצה אותה.

אלקה: הוא לא יודע לדבר, לא יכול.

אורקה: בטח, הוא אילם, חתכו לו את הלשון. ואם? גם אני צריך לחתוך את

הלשון שלי?

אלקה: הוא חלש, אתה חזק. יש לך הכול, גם נשים, הרבה, כמו זבל, אתה תסתדר.

אורקה: הסתדרתי מצוין, עובדה.

אלקה: הוא אח שלך.

אורקה: ואם? כל החיים שלנו זה בפנים, שלושתנו. כלפי לילי את לא יודעת למה בסוף התחתנתי איתה? להראות לך איזה חורבן זה יהיה, להראות לך. הכול בפנים, אותו דבר.

אלקה: ושוב, מה שמעסיק אותה באמת מה פתאום אוניות, מה פתאום!?

אורקה: החלטת פתאום לשדך ביניהם? היא או אוניות – היא כבר יותר טוב, זה העניין?

אלקה: שאלות שואלים אותי... מה יותר טוב, חולירע או טיפוס? למה תמיד רק שאלות כאלה? חושך לי בעיניים.

פסח נכנס מאחור, מהדירה, לוקח את תיק כלי העבודה, ניגש לארוז את האקורדיון, אלקה עומדת בדרכו, אוזנת בידו. פסח משתחרר מידה

אלקה: מה אני עשיתי לך? פתאום אתה הולך, אני אפילו לא יודעת לאיפה? ידיים שלי הולכות ממני פתאום, עיניים שלי הולכות ממני, לא אומרות אפילו לאיפה?

אורקה: אל פסח זה לאוניות, תגיד לה. למה אתה מפחד? תמיד רצית. אתה לא ילד, היא לא יכולה לעצור אותך עכשיו.

אלקה: אל פסח הוא רוצה שתלך ותשאיר אותה בשבילו.

מליה נכנסת מהרחוב עם עגלת התינוק. אלקה נסוגה הצידה, לראות מה קורה. גם אורקה נשאר בצד. מליה מתקרבת אל פסח. פסח לוקח עליו, כמו בהיסח הדעת, את האקורדיון שלו

מליה: אל פסח שלום.

פסח לא עונה, מתקרב אל עגלת התינוק

מליה: אני אמרתי לך שלום.

פסח מנגן לתינוק, מחפש את מנגינת "בחשאי"

מליה: תגיד לי, זאת הייתי אני או שזה בכלל היה התינוק, מהתחלה, אותו רצית?

לא עונה, ממשיך לנגן לתינוק

מליה: מתקרבת אליו, כמו מרחחחח, צוחקת יש ממך הריח שלו, בחיי, ריח של חלב. דוחפת את העגלה הצידה זה הריח של החלב שלי, אתה יודע את זה? זה הריח

שלי. אתה מדבר איתי עכשיו, לא איתו! באתי להגיד שלום, אני עוברת.
מצאתי ארמון חדש, עם ניאגרה בסדר.
פסח מנגן, צליל של יללה בנגינה שלו
מליה: מה זה צריך להיות? אתה רוצה שאני אסתלק, לא? תעשה חיים כמו קודם,
תשתוק לך לבד בשקט, תשים דבק ותסגור קליבות. חיים משוגעים, בחיי!
אורקה עושה צעד לקראתה
מליה: גם אתה פה? שותק. איך זה יכול להיות? שני אחים, אחד נדבק והשני
טפלון כזה. זה המזל שלי, טפלונים?
אלקה: מתפרצת אליה איך את מדברת על ילדים שלי? אין לך בושה? מי את
בכלל?

פסח מפסיק לנגן, פונה לעברה. אלקה משתתקת, נסוגה. פסח פונה לעבר מליה
מליה: אל פסח רוצה להגיד משהו בכל זאת? מצחיק. תמיד חשבתי שרק אלה
שמדברים מרמים. אתה רימית אותי פי עשרה. שותק אז מי יודע איזה
רגש, איזה אונייה יש שם מתחת למים. פונה לצאת, נעצרת מיד, מתקרבת אליו
הזדמנות אחרונה – אתה לא רוצה פעם אחת לגעת בי, לחבק אותי? פשוט...
אפשר גם לנשק.

אורקה שוב עושה צעד לעברה, גם אלקה
מליה: יש לכם התנגדות? ואל פסח בשביל הפרידה, בלי לדבר, רק...
פסח: יוצא לו דיבור חנוק, בפיצוץ את רצית שאני אדבר, לא? שאני אדבר הרבה,
יפה, כמוהו, לא? את אמרת, בלילה, כמוהו.
מליה: לא כמוהו, לא הרבה, לא צריך להיות יפה. כמוך.
פסח: במין צחוק כמוהו...! דוחף אותה בשתי ידיו דחיפה אחת בכתפיה, לא ממש דוחף,
רק מסמן דחיפה
מליה: מה אתה עושה?!

אורקה שוב עושה צעד, לעברם, מתגבר על עצמו, נשאר בצד
פסח: דוחף אותה עוד אחת ככה! כמוהו, זה מה הוא עושה עם הנקבות שלו, אני
ראיתי. הוא נכנס איתה לחדר ו... דוחף ככה! ישר למיטה! הוא לא אמר לה
שום דבר, הוא לא היה יכול להגיד, היה לו מסטיק מלא בפה. הוא נכנס
איתה עם המסטיק והוא יצא איתה עם המסטיק. דוחף אותה, מסמן ככה!
כמוהו!

מליה: אז מה? זה הוא, זה לא מוכרח להיות שכולם ככה, אתה בטח לא. שהוא
ידבר או שלא ידבר, זה הוא, לא אתה!

פסח מתקרב אל מליה לאט, האקורדיון עליו
מליה: זה טוב, פשוט תיגע בי, תחבק. בוא כבר, איך שאני עייפה. שולחת ידיה לחבק אותי, נתקלת באקורדיון שעליו, צוחקת הו לא, אתה עם האקורדיון...!
מורידה את האקורדיון מעליו, צוחקת הלאה איזה אידיוט! אתה אף פעם לא תהיה כמוהו, אף פעם. הוא לא ייגש לחבק בחורה עם אקורדיון על הבטן, אף פעם. רק אתה יכול, כישרון כזה. אני לא יכולה להפסיק לצחוק. אין לי כוח יותר, עוד האקורדיון הזה, איך נפטרים ממנו?

פסח: את צוחקת ממני.

מליה: צוחקת ממך? צוחקת אתה באמת אידיוט. אידיוט מתוק, אבל אידיוט. מנסה להניח את האקורדיון, שמצפצף תפסיק כבר לצפצף! מנערת מעליה את האקורדיון, ואל פסח אם לא תדבר כמו בן-אדם, תגיד משהו אנושי – אני הולכת!

פסח לוקח עליו שוב את האקורדיון

מליה: אתה, לא האקורדיון! תדבר, תגיד!

אלקה: מתפרצת, מתחילה מה עוד? בלי בושה! משתתקת

פסח מנסה לומר למליה משהו, לדבר. הוא לא יכול, מנגן כמו בעל כורחו, בקושי, במין

בכי. אורקה מתקרב

מליה: אל אורקה עיט מחכה לפגר.

אורקה כמעט אומר משהו, מתגבר, שותק

מליה: במין צחוק אתה שותק, אני לא מאמינה. אל פסח, באותו מין צחוק שותק, לקח את זה ממך. עושה את זה יותר טוב אפילו. אולי הוא באמת... וברוך, כאילו מתחילה להתפתות לאורקה שנים אני מסתובבת, מחפשת אהבה, מישוהו שישקיע בי, לא רק שאני אשקיע. זבוכים באים, כאילו זה פצע פתוח. סתם זבוכים שמנים, באים למצוץ, להשמין עוד קצת, משאירים לכלוך, הולכים הלאה. בסוף אני מגיעה לחור הזה, עם רמקול שאומר: פה אין אהבה! ואז פתאום, דווקא לא ממני ...

פסח: משליך מעליו את האקורדיון, ואל מליה, בקושי, ככל לבו את... אני אוהב אותך,

את... את אחותי, אחותי...

מליה: במין צחוק, עם קורי בכי, אל פסח בחייך?! אני לא מאמינה. אחי, כן, זה אולי העניין. לא היה לי אח, אבל אחי... כן, איתך אני צוחקת, טוב לי, נוח...

פסח אורז בינתיים את האקורדיון, לוקח גם את תיק כלי העבודה

אלקה: לא, מה...?

פסח: עובר על פניה ואל מליה עכשיו אני נוסע לחיפה, אני אעבוד על אונייה.

מליה: ככה?

פסח: אני צריך, דבר ראשון.

מליה: סוף סוף, סוף סוף מדבר, אומר משהו, אז מודיע שהולך, מסתלק. ואל התינוק

בעגלה מה אתה צועק? מה אתה...? רק נולדת, חכה! מוציאה אותו מהעגלה

פסח פונה לצאת. אורקה מתקרב לאטו אל מליה

אלקה: אל פסח, עומדת בדרכו אתה לא תלך! לא בשביל זה הבאתי אתכם לפה,

בית חזק, של פעם, קיר חצי מטר, עמוק באדמה כמו שורשים של עץ! אונייה

זה קליפה על הים, מקום של פושעים, של פליטים. אתה תלך לאיבוד שם.

יצחקו ממך, ירמו. אתה, גם דגים יכולים לרמות אותך. יזרקו אותך לים,

בלילה, אף אחד לא ידע. קח פטיש, תהרוג אותי עכשיו יותר טוב!

פסח: זוזי הצידה, טוב?

אלקה: נאחזת בו, מתנשמת, בקושי אתה לא יכול להיות לבר, אתה לא מביין? מי

ישמור עליך שם? מי יטפל בך? מי ייתן לך...? מים, מי ייתן? כוס מים,

מי...? ואז היא קוראת, מבקשת לעצמה כוס מים... כוס מים...

פסח מסתכל בה. גם אלקה כמו מבינה משהו שלא הבינה קודם

אלקה: צונחת-מתיישבת, לוקחת איזה כדור תן לי כוס מים, טוב?

פסח לא זז

אלקה: כוס מים... אתה לא יכול לתת לי?

פסח: מי לא יכול להיות לבר, אה? כל הזמן, מי...? מביא לה מים תיקחי לך אחר

כך אישה שתביא לך מים, יש לך מספיק כסף.

אלקה שותה את המים עם הכדור. אורקה עומד מול מליה, פותח פיו לומר משהו. פסח

שפונה לצאת נעצר

מליה: אל אורקה שום דבר, אני לא רוצה לשמוע. אני תפוסה, אתה לא רואה?

אני תפוסה.

אורקה: לא, את לא!

מליה: מעבירה את התינוק שבידיה לידיה של לילי, מרימה מקל, איזה רגל של כיסא,

מניפה מול אורקה אם לא תרד ממני! אם לא תסתלק!

תדהמה. גם אלקה קמה

אורקה: נסוג, צחק, מין צחוק אני לא מאמין. עם רגל של כיסא. אל אלקה מזכיר

לך משהו, מה? מקל כזה של מעדר, על הראש של האוקראיני.

מליה פונה לסדר את העגלה. פסח פונה לצאת

אלקה: אל פסח יותר טוב כבר תלך איתה! היא תהיה אישה טובה בשבילך, עכשיו

אני יודעת, היא תהיה. תיקחו דירה קרוב, אני אעזור לכם. אל אורקה גם לך, אני אתן לך כסף, אני אתן לך. רק תיסע, תחזור לאמריקה, אל תפריע. **אורקה:** הצוואה שלך, מחלקת את הרכוש. לו את נותנת אותה, אחת עם מקל כמוך. לי את נותנת את אמריקה. ובלי לצחוק, בשקט הכסף לא מספיק, אני רוצה את הזהב, אימא. איפה הזהב?
אלקה: אתה מבלבל במוח.

אורקה הופך ומפיל ארצה איזה פריגי'דר. תדהמה

אלקה: לא! מה...?

אורקה: איפה הוא? מניח ידו על עוד פריגי'דר

פסח: תני לו את הזהב, תני לו.

אורקה: את שומעת? הוא כבר נותן לי אותו, זה כבר שלו. מניח ידו על עוד רהיט, כוננית או ארון איפה הזהב?

אלקה: לא! אתה תשבור, תהרוס הכול. הוא בבית הקברות, אמרתי לכם, תחת העץ הקטן, החבאנו בלילה, אבא שלי...

אורקה: את מבלבלת במוח, מספרת סיפורים. זה היה במלחמה כשברחתם. עכשיו איפה הוא? תגידי או ש...!

אלקה: אני אגיד. אחרי המלחמה רק אני ואח שלי, דוד יעקב שלכם, רק אנחנו נשארו, חזרנו לשם. ובלי להלכנו לבית הקברות, למצוא את העץ הקטן, שם למטה.

אורקה: תמשיכי. מה זה היה אחר כך? אני לא זוכר.

פסח: עד שם סיפרת לנו, לא יותר. אחר כך...

אלקה: הייתם נרדמים.

אורקה: איפה הזהב? מאיים להפוך עוד משהו

אלקה: לא! אני אגיד לכם. לא מצאנו את העץ. במלחמה הגויים באמת חיפשו את הזהב תחת המצבות, שברו וחפרו והפכו הכול. מרוב שחפרו צמחו שיחים, עצים קטנים חדשים. חפרו עוד, והעצים נהיו גדולים. נהיה שם יער – לא בית קברות. לא מצאנו את השיח ההוא שלנו. כולם היו אותו דבר.

אורקה: אני לא מבין.

אלקה: אתם הייתם ילדים קטנים, לא רציתי שתישארו על האדמה הרעה ההיא, לקחתי אתכם לארץ ישראל.

אורקה: את רוצה להגיד ש...?

אלקה: הזהב לא פה, לא. תחפש כל יפו, כל ארץ ישראל, הוא איננו.

אורקה: איפה הוא כן?

אלקה: שם, בבית קברות. הדוד יעקב, הוא נשאר. הוא חופר ומחפש. בשכל, בלילה, שלא יראו.

אורקה: זה לא נכון. איזו המצאה!

לילי: התינוק עדיין בידיה דבר כזה אי אפשר להמציא.

אורקה: איך? כל השנים, כל הסיפורים שלך, כל התוכניות שלנו... הזהב, הדבר הכי בטוח שהיה כאן... איפה הוא? הופך ומפיל את הכוננית, הארון, שולחן, כיסאות וכו' אני אפרק הכול, אני אפתח, אני אקלף! יחד עם הפנים שלי אני אקלף הכול! איפה הוא, הזהב שלנו?

אלקה: מדדה אחריו, מנסה לעצור אותו לא! תפסיק! אין פה זהב, איננו! תהפוך גם אותי, תהרוג, תפשוט את העור – איננו! איננו! איננו!

אורקה: בכל לבו איננו, איננו, אבל איפה הוא האיננו הזה? איפה הוא? נעצר, כמו מבין את שיגעונו, מוכה, ואל מליה תלכי כבר, טוב?

מליה ניגשת אל לילי לקחת ממנה את התינוק. לילי לא נותנת אותו, נאחזת בו

מליה: מה העניין?

לילי לא עונה, נאחזת בתינוק, נסוגה

אורקה: צוחק, מין צחוק אני לא מאמין. את...? את רוצה... רוצה בכלל משהו? זה כבר משהו, את יודעת. כן, משהו משהו!

לילי מוסרת את התינוק למליה. מליה יוצאת איתו. פסח ניגש להרים משהו מן הדברים

שאורקה הפך

אורקה: תעזוב.

פסח לוקח את החפצים שלו, יוצא. אלקה מתפרצת לעצור אותו

אורקה: שבי בשקט, אני אסדר.

אלקה צונחת-מתיישבת על הכיסא המתנדרד, נבהלת מהנדרד, מנסה לקום, מתנדרדת, נרגעת לאט

אורקה: בהפסקות, במין צחוק הזהב הזה... איך לא חשדתי? נכון, היינו נרדמים באמצע. או שאת בעצמך היית נרדמת. אף פעם לא שאלנו שאלות. הסיפור נחתך באמצע, אבל הזהב נשאר, משהו כזה שלא תיתני אותו, רק כשיצטרכו באמת. הבאמת הזה! לא תיתני אותו אבל הוא ישנו, בטוח. למה עשית את זה? שקר כזה!

אלקה: לא שקר. הוא ישנו, שם.

אורקה: איפה? בלילה, בשינה? מחכה לנו כשנרדם?

אלקה: הדוד יעקב, הוא ימצא אותך בסוף. זה ייקח זמן. מרוב שהוא חופר צומחים עוד שיחים. יער נהיה שם, גדל כמו משוגע. אבל בסוף הוא ימצא. אז הוא יבוא הנה עם כל הזהב, הוא יבוא. הוא אהב אותי תמיד, אני הייתי הקטנה.

אורקה: צחוק, רך ככה, אה? הקטנה. תגידי את זה עוד פעם.

אלקה: הוא אהב אותי תמיד.

אורקה: באמת? אהב אותך, אהב?

אלקה: אני הייתי הקטנה.

אורקה: קם, מסתכל סביבו איזה חורבן! עבודה לא רעה, אה? אני אסדר. עכשיו די, אין זהב, אין גם מה לחזור לניו יורק. בסוף אני עוד אבקש ממך שתרשי לי לעבוד איתך פה במחסן. אם אני אהיה ילד טוב, גם תרשי לי אולי לחדש משהו, פחות שמאטעס. את ממזרה גדולה, את יודעת. בסך הכול החלפת את הסוסים, קודם הוא, עכשיו אני.

לילי: מורה על הפריג'ידר שעל הרצפה זה בכלל הפריג'ידר של ההוא, החולה, מבית חולים. אולי הוא מת בינתיים? טוב שהוא שילם מראש.

אורקה מסתכל בה, נדהם

לילי: מה אמרתי? אני לא אשמה, יש לי ראש מעשי, מה אני יכולה לעשות?

אורקה: מתחיל לצחוק, מין צחוק זה נכון, את לא אשמה בשום דבר, לא, את לא. אני התעללתי בך, ואת... כן, כל כך לא אשמה שאפשר להשתגע.

לילי: זה לא חשוב, אני הייתי שקטה, אני ידעתי ששום דבר לא יצא. כולם אמרו את זה, גם הקפה, גם הקלפים, גם כף היד.

בתוך הדברים הבאים אלקה לוקחת לה גלידה, מתיישבת על הכיסא המתנרנד, מלקקת

אורקה: ממשיך אל לילי, במין צחוק, עם קורי בכי כן, את באמת משהו כזה ש... כן, משהו כזה שאי אפשר להמציא, כל כך משהו כזה ש... כן, רק אלוהים בעצמו היה יכול לעשות אותך... כל כך... שאת אפילו יפה, מין יופי כזה... אולי, מי יודע...? אני אהבתי אותה באמת, סוף סוף אני אהבתי, ואולי... אומרים שאהבה זה משהו שלך, משהו שלא תלוי ב... אובייקט, כן. אולי אני אוכל עכשיו גם אותך ל...? שאלוהים רק ייתן לי כוח... נתקל באקורדיון, לוקח אותו עליו, מנסה לנגן את "בחשאי ספינה גוששת", בלי הצלחה, יוצאת לילות, ועכשיו הוא מדבר אל אלקה את זוכרת? כשרק הגענו לארץ באונייה. בלילה לקחו אותנו לאיזה קיבוץ, עשו לנו קבלת פנים, היינו פליטים, היינו עוד רטובים מהים, והמקהלה שרה. מתחיל לנגן נכון ויפה

הזהב של אלקה

יחד עם הנגינה שלו עולה שירת מקהלה גדולה בשיר "כחשאי ספינה גוששת..." ואם
יש אקורדיוניסטים אז כולם מצטרפים
אורקה: תמיד היינו לכה. את ואנחנו, את ואנחנו, את ואנחנו, שלושתנו נגד כל
העולם, והנה אלף אנשים שרו לנו, חיבקו אותנו, אלף אנשים.
שירת המקהלה הולכת וגוברת